Dictamen jurídic sobre transparència, confidencialitat, secret empresarial i dret d'informació dels socis al FC Barcelona

José Luis Pérez Triviño
Catedràtic de Filosofia del Dret.
Universitat Pompeu Fabra (Barcelona)

3 d'Octubre de 2025

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ I PLANTEJAMENT DEL PROBLEMA 4

2. FINS ON ARRIBA EL DEURE DE TRANSPARÈNCIA D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? MARC JURÍDIC DE LA TRANSPARÈNCIA EN ELS CLUBS ESPORTIUS PROFESSIONALS 5

2.1 Obligacions exògenes 5

2.1.1 La Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència i la seva aplicació a clubs esportius 6

2.1.2 La llei 19/2014, de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern de la Comunitat Autònoma de Catalunya 8

2.1.3 La Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport 10

2.2 Obligacions endògenes 11

2.2.1 La normativa de LaLiga 11

2.2.2 L' autoregulació per part del FC Barcelona 12

3. FINS ON ARRIBA EL DEURE D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? PROTECCIÓ DE DADES PERSONALS, DEURES DE CONFIDENCIALITAT 13

3.1 Protecció de dades personals 13

3.2 Deures de confidencialitat 13

3.3 Les clàusules de confidencialitat en contractes civils i mercantils 15

3.3.1 Introducció 15

3.3.2 Fonament i naturalesa jurídica de les clàusules de confidencialitat 15

3.3.3 Confidencialitat i secret empresarial 15

3.3.4 Límits a la confidencialitat: el dret de tercers a conèixer la informació 15

4. FINS ON ARRIBA EL SECRET EMPRESARIAL D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? EL SECRET EMPRESARIAL: REGULACIÓ I SALVAGUARDA DE LA INFORMACIÓ COMPETITIVA DEL CLUB 16

4.1. El secret empresarial: l'àmbit de l'empresa i el FC Barcelona, com a club esportiu 16

4.2. Importància del «secret empresarial» en el cas del FC Barcelona 18

4.3. Protecció dels secrets empresarials del FC Barcelona: legislació aplicable 19

4.4. Arguments que justifiquen la protecció jurídica del secret empresarial del FC Barcelona 19

4.5. Possibles mesures a implantar pel FC Barcelona per mantenir la informació com a «secreta» 20

4.5.1 Mesures jurídiques 21

4.5.2. Mesures tècniques 21

5. FINS ON ARRIBA EL DRET D'ACCÉS DELS SOCIS A LA INFORMACIÓ D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? 22

5.1. El dret d'informació dels socis i sòcies del FC Barcelona: legislació aplicable 22

5.1.1 Normativa del FC Barcelona 22

5.1.1 Legislació associativa 23

5.2. La posició de Jutjats i Tribunals respecte al dret d'informació dels socis: el cas del FC Barcelona 25

6. CONCLUSIONS I RECOMANACIONS 28

6.1 Conclusions 29

6.1.1 Naturalesa privada i límits legals de la transparència 29

6.1.2 La normativa interna del FC Barcelona 29

6.1.3 Confidencialitat, secret empresarial i prevalença del dret d' informació 29

6.1.4 El dret d' informació dels socis 29

6.1.5 El principi de proporcionalitat com a criteri rector 30

6.2 Recomanacions específiques al FC Barcelona 30

6.2.1 Protecció del secret empresarial 30

6.2.2 Confidencialitat contractual i bona fe....30
6.2.3 Protecció de dades personals....31
6.2.4 Jurisprudència sobre límits del dret d' informació....31
6.2.5 Argument de proporcionalitat....31
6.2.6 Interès superior del club....31
ANNEX: JURISPRUDÈNCIA SOBRE EL DRET D' INFORMACIÓ DEL SOCI, SECRET EMPRESARIAL I DEURE DE CONFIDENCIALITAT....32
NORMATIVA....41
RESOLUCIONS....42
DOCTRINA....42

1. INTRODUCCIÓ I PLANTEJAMENT DEL PROBLEMA

La renovació del contracte de patrocini entre el FC Barcelona i l'empresa Nike el 2024 va provocar que diverses agrupacions de socis denunciessin que se'ls demanava votar "a cegues" l'aprovació d'un contracte milionari, sense conèixer els seus termes econòmics bàsics, ja que la Junta Directiva va argumentar estar subjecta a un acord de confidencialitat amb l'empresa. Els socis reclamaven el seu dret a no decidir sense informació, acusant d'"oscurantisme" la Junta per no desgranar els números de l'acord. Aquest cas evidencia el delicat equilibri entre la transparència interna democràtica que exigeixen els socis-propietaris i les obligacions de secret contractual que un club assumeix amb tercers (patrocinadors, proveïdors, etc.).

El govern dels clubs esportius professionals se sotmet a una doble exigència: d'una banda, la subordinació al dret dels socis a obtenir informació sobre la gestió del club al costat de l'obligació de la transparència en la seva gestió per garantir la confiança d'aficionats, socis i institucions; i d'altra banda, la confidencialitat i protecció del secret empresarial, indispensables per resguardar informació sensible, la privacitat de les persones i els avantatges competitius del club. Trobar l'equilibri entre aquests deures és un desafiament jurídic i organitzatiu clau en l'esport modern. En els últims anys, casos controvertits en el futbol, com a presumptes suborns arbitrals (per exemple, "cas Negreira"), escàndols financers i filtracions massives de contractes de jugadors, han destacat la necessitat d'enfortir la integritat i la transparència en aquest sector. Tanmateix, això s'ha de fer sense comprometre l'autonomia de les entitats jurídiques, la confidencialitat de les seves possibles clàusules contractuals i els secrets empresarials o organitzatius legítims.

El punt de partida és el plantejament del cas: determinar si el FC Barcelona està jurídicament obligat a proporcionar als seus socis determinada informació relativa als contractes que subscriu amb tercers, en especial aquells que inclouen clàusules de confidencialitat o que poden ser considerats secrets empresarials. La qüestió no és menor, ja que se situa en la intersecció entre les obligacions de transparència i el dret dels socis a accedir a informació rellevant per al control democràtic de l'entitat i la necessitat del club de preservar els seus interessos econòmics, comercials i reputacionals.

En un primer nivell, s'assenyalarà que les lleis de transparència (Llei 19/2013, de 9 de desembre i Llei 19/2014, de 29 de desembre) no resulten d'aplicació directa en els seus respectius àmbits competencials a una entitat privada com el FC Barcelona, excepte en els casos en què gestioni fons públics o rebi determinades subvencions. Per tant, no hi ha un deure general de publicitat activa ni d'atendre les sol·licituds d'accés a la informació en els termes previstos per a les Administracions Públiques. A això se suma, l'autonomia de les parts a l'hora de determinar clàusules de confidencialitat així com la Llei 1/2019, de 20 de febrer, de Secrets Empresarials, que reforça la posició del club enfront d'eventuals reclamacions d'informació que poguessin desvetllar dades estratègiques, econòmiques o contractuals la revelació de les quals comprometria la seva posició competitiva. D'aquesta combinació normativa es desprèn que, en principi, el club no està obligat legalment a revelar la informació contractual sensible als seus socis.

Ara bé, la qüestió es torna més complexa per dues raons. En primer lloc, el mateix FC Barcelona es presenta en els seus codis interns i en les seves comunicacions institucionals com una entitat compromesa amb la transparència i el bon govern. En segon lloc, cal esmentar els mateixos Estatuts del club que estableixen determinats drets d'informació dels socis, la qual cosa genera una expectativa legítima entre aquests d'accedir a informació més àmplia que la que estrictament imposen les lleis als clubs esportius. En tercer lloc, el dret d'informació dels socis també es troba reconegut tant en la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret

d'Associació que reconeix el dret dels associats a sol·licitar informació sobre la marxa de l'entitat, amb el límit que el lliurament d'aquesta informació pugui causar un dany al mateix club.

En suma, l'objectiu és oferir una visió integral de com un club com el FC Barcelona ha de navegar entre l'exigència de transparència (cap als seus socis, aficionats i la societat), el deure de confidencialitat i secret (per protegir la seva informació sensible i complir amb la llei), així com les normes de caràcter associatiu i les del mateix club que concedeixen drets d'informació als socis. En la part final d' aquest informe s' aportaran recomanacions de bon govern que harmonitzin aquestes esferes en benefici de la institució, els socis i de l' esport en general.

2. FINS ON ARRIBA EL DEURE DE TRANSPARÈNCIA D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? MARC JURÍDIC DE LA TRANSPARÈNCIA EN ELS CLUBS ESPORTIUS PROFESSIONALS

El primer aspecte a analitzar en l'examen de la possible obligació d'un club esportiu d'informar els socis sobre el contingut d'un contracte que hagi pogut celebrar és l'abast de les obligacions de transparència. Per a això, cal considerar la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència i la Llei 19/2014, de 29 de desembre i la seva aplicació als clubs esportius.

Com assenyala Amoedo, en termes generals, la transparència no només es mostra com la millor targeta de presentació d'un servei de qualitat, sinó que a més proporciona altres avantatges:

a) facilita la comunicació entre societats i inversors;

b) redueix el cost de distribució i incrementa l'oportunitat de la informació corporativa;

c) democratitza l'accés a la informació corporativa;

d) aporta credibilitat a les pràctiques de bon govern corporatiu; i

e) permet conèixer i respondre a les expectatives dels diferents grups d'interès (Amoedo 82).

La transparència ha guanyat rellevància en la bastida del bon govern perquè és un antídot davant pràctiques il·lícites o irregulars, i, per això, des de fa alguns anys comença a fomentar-se des dels poders públics (Guichot, Lizcano) i dins de les pròpies entitats esportives (Pérez Triviño, Latorre). Tot i que recent, la connexió entre la integritat de l'esport i la transparència és avui dia inqüestionable. La protecció de l'esport ha d'estar vinculada necessàriament a una transparència real, ja que en cas contrari es poden generar múltiples situacions enquadrables en la corrupció (Pérez Triviño, Gutiérrez 2023; Latorre).

Ara bé, l'exigència de la transparència en els clubs esportius s'ha d'examinar des de dos prismes diferents: com una exigència pública per part de l'Estat i com una demanda endògena, generada des dels mateixos clubs esportius. Des del punt de vista dels clubs (i altres entitats esportives) s'ha sentit la necessitat d'incrementar els nivells de transparència. D'aquí que alguns clubs hagin elevat voluntàriament els seus nivells de transparència, en pro de l'ètica i la prevenció de la corrupció en l'esport. En el cas del FC Barcelona això s'ha plasmat en el Codi Ètic on es recull com un dels principis informadors del document (p. 5) i en la creació d'una comissió sobre ètica i transparència. Això s'analitzarà amb més detalls posteriorment.

Vegem a continuació amb una mica més de deteniment la concreció d'aquestes obligacions.

2.1 Obligacions exògenes

Des de la primera perspectiva, l'exigència exògena, el principi de transparència en l'activitat d'entitats públiques i privades amb rellevància pública s'articula principalment a partir de:

a) la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern;

b) Llei 19/2014, de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern de la Comunitat Autònoma de Catalunya;

c) Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport.

2.1.1 La Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència i la seva aplicació a clubs esportius

Aquesta Llei (LTBG) es va concebre per incrementar la rendició de comptes del sector públic però la seva aplicació pot assolir certs ens privats, entre ells els clubs esportius, però només limitadament i quan concorrin determinades circumstàncies[1]. D'altra banda, la LTBG ha creat —i regula en el seu Títol III— el Consell de Transparència i Bon Govern (CTBG), òrgan de supervisió i control per garantir la correcta aplicació de la llei.

Vegem a continuació l' àmbit dels subjectes obligats per la llei i les obligacions que genera per a ells.

2.1.1.1. Àmbit subjectiu: entitats privades que reben fons públics

Els principals organismes exigits per la LTBG són els organismes públics i assimilats –com les federacions esportives–, però no les entitats privades, com són els clubs de futbol. En efecte, en l'ordenament jurídic espanyol, els clubs de futbol es configuren com a associacions privades amb personalitat jurídica pròpia, arrelades en el dret fonamental d'associació reconegut per la Constitució. L'article 22 de la Constitució Espanyola proclama: «Es reconeix el dret d'associació» (art. 22.1), establint igualment que «Les associacions constituïdes a l'empara d'aquest article s'hauran d'inscriure en un registre als sols efectes de publicitat» (art. 22.3) En desenvolupament d'aquest mandat, la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació, disposa que «Les associacions constituïdes a l'empara de la Constitució i d'aquesta Llei tindran personalitat jurídica i plena capacitat d'obrar des del moment en què s'inscriguin en el Registre corresponent» (art. 5.1). D'aquesta manera, els clubs esportius, inclosos els de futbol, s'erigeixen en entitats de caràcter privat des de la seva constitució, encara que puguin quedar sotmesos a requisits registrals o de publicitat.

Aquesta mateixa concepció és recollida expressament per la Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport, norma marc del sistema esportiu espanyol. El seu article 45 estableix sense ambigüitat que: «Els clubs esportius són associacions privades amb personalitat jurídica i capacitat d'obrar, integrades per persones físiques o jurídiques, que tenen per objecte exclusiu o principal la promoció d'una o diverses modalitats esportives i la participació en activitats i competicions esportives». La previsió normativa diferencia amb claredat entre clubs i societats anònimes esportives, però en ambdós supòsits es manté la condició de subjecte de dret privat. Tot i que aquestes entitats se sotmeten a obligacions de transparència, control econòmic o disciplina esportiva, això no desvirtua la seva naturalesa originària com a associacions privades.

Per la seva banda, el Reial Decret 1835/1991, de 20 de desembre, sobre Federacions esportives espanyoles i Registre d'Associacions Esportives, ratifica aquesta concepció. L'article 13.1 reprodueix pràcticament la mateixa definició en afirmar que: «Els clubs esportius són associacions privades amb personalitat jurídica i capacitat d'obrar, integrades per persones físiques o jurídiques que tenen per objecte exclusiu o principal la promoció d'una o diverses modalitats esportives». Al seu torn, l'article 14.1 afegeix que «Els clubs esportius s'hauran d'inscriure en el Registre d'Associacions Esportives als efectes de la seva integració en les

[1] L'única Comunitat Autònoma que ha realitzat un treball d'estendre les obligacions de transparència de les entitats públiques a les privades és la basca, que en la seva Llei 2/2023, de 30 de març, de l'activitat física i de l'esport del País Basc preveu en el seu article 22 l'extensió d'aquest tipus d'obligacions de publicitat activa a "... totes aquelles entitats esportives que es determinin reglamentàriament...", obrint així la possibilitat d'ampliar les obligacions a entitats esportives diferents a les federacions esportives. Però, no hi ha hagut aquest desenvolupament reglamentari que inclogui les entitats privades.

Federacions esportives corresponents». En conseqüència, tant des de la perspectiva constitucional com des de la legal i reglamentària, es configura de forma inequívoca els clubs de futbol com entitats jurídiques privades, tot i que exerceixin funcions d'interès públic en l'àmbit esportiu.

La diferència normativa en matèria de transparència entre el públic i el privat no respon a un privilegi injustificat, sinó a raons estructurals i constitucionals. Així, els poders públics administren recursos col·lectius i exerceixen competències democràticament legitimades, per la qual cosa s'han de sotmetre a un control exhaustiu de la ciutadania. En canvi, les entitats privades actuen en el marc de la llibertat d'empresa (article 38 CE) i sota el principi d'autonomia de la voluntat, llevat dels casos en què gestionen recursos o funcions públiques. Aquesta diferència explica el diferent règim de transparència que s'aplica a les entitats privades.

En resum, la Llei 19/2013 reflecteix aquest equilibri entre el valor de la transparència i el respecte a l'autonomia privada. Lluny de ser un dèficit, l'asimetria normativa constitueix una expressió del principi democràtic i del respecte a la llibertat empresarial, garantint la transparència on és imprescindible i evitant càrregues desproporcionades allà on no es justifiquen.

Un cop delimitats els subjectes obligats per la Llei 19/2013 i aclarit en quines condicions un club esportiu professional pot quedar inclòs en el seu àmbit d'aplicació, el següent pas consisteix a analitzar el contingut material d'aquestes obligacions.

2.1.1.2. Obligacions de publicitat activa: informació institucional i econòmica

Què exigeix la Llei de Transparència a un club esportiu que resulti obligat per ser beneficiari de fons públics? La resposta a aquesta pregunta exigeix distingir dos tipus d'obligacions diferenciades segons la llei de 2013: les obligacions de transparència passiva i activa.

a) Obligacions de transparència passives

Són aquelles que es refereixen al dret de les persones (físiques o jurídiques) a sol·licitar i obtenir informació pública en poder dels organismes, sense necessitat de motivar la petició. Ara bé, en l'assumpte que més interessa aquí, el que s'implica de la llei és que, els clubs, per la seva condició d'entitats privades, no estan obligats a respondre a sol·licituds ciutadanes. La transparència passiva només s'exigeix a les administracions públiques o ens equiparables.

b) Obligacions de transparència activa

Un altre règim ben diferent es dóna respecte a la transparència activa que obliga a la publicació al web de forma clara i accessible certa informació institucional i economicofinancera rellevant. Aquest compromís s'estén no només als ens públics, sinó als privats –que inclou els clubs esportius– quan aquests rebin fons públics. L'article 3 b) de la LTBG és el que concreta aquest deure: «les entitats privades que percebin durant el període d'un any ajudes o subvencions públiques en quantia superior a 100.000 euros, o quan almenys el 40% dels seus ingressos anuals tinguin caràcter d'ajuda o subvenció pública (mínim 5.000)». És a dir, si un club de futbol professional obté subvencions públiques per sota d'aquests límits, no queda subjecte a les obligacions de publicitat activa de la LTBG.

Els continguts que s'han de reflectir a la pàgina web del club no inclouen, tots els que es prediquen de les entitats públiques com a

a) informació institucional, organitzativa i normativa: les funcions o activitats que desenvolupa el club; la seva normativa aplicable (per exemple, estatuts, reglaments interns); la seva estructura organitzativa (organigrames, òrgans de govern, etc.).

b) informació econòmica, pressupostària i estadística: el pressupost anual de cada temporada; els comptes anuals i informes d' auditoria; els convenis i contractes amb Administracions Públiques (per exemple, contractes de patrocini o ús d'instal·lacions públiques) i les

retribucions anuals dels alts càrrecs i màxims responsables del club, incloent dietes i indemnitzacions per cessament.

Però si un club amb la dimensió del FC Barcelona rep ajuts públics (per exemple, subvencions per a les seves seccions esportives amateurs, convenis urbanístics amb Ajuntaments, bonificacions fiscals que computin com a ajuda, etc.) superiors a 100.000 € anuals llavors sí que està obligat a publicar-lo amb indicació d'import, finalitat i Administració concedent (art. 8.1c). D'altra banda, l'article 14 estableix com a límit l'accés a la informació pública, entre d'altres: h) Els interessos econòmics i comercials i, k) La garantia de la confidencialitat o el secret requerit en processos de presa de decisió. En l'apartat segon, estableix que, en qualsevol cas, les obligacions de transparència s'han de modular amb els límits abans esmentats: "L'aplicació dels límits serà justificada i proporcionada al seu objecte i finalitat de protecció i atendrà les circumstàncies del cas concret, especialment a la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés".

2.1.2 La llei 19/2014, de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern de la Comunitat Autònoma de Catalunya

La pràctica totalitat de les Comunitats Autònomes ha legislat en matèria de transparència, accés a la informació i bon govern, disposant de preceptes similars a l' article 3.b) de la LTBG esmentat anteriorment, pel qual se sotmet a l'aplicació de la llei a entitats privades que percebin ajuts o subvencions públiques superiors a una determinada quantitat econòmica o que un percentatge dels seus ingressos tingui caràcter d'ajut o subvenció pública[2]. En l'àmbit català, es disposa de la llei 19/2014, de 29 desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern de la Comunitat Autònoma de Catalunya (en endavant, LTAIPBG), modificada pel Decret-llei 1/2017, de 14 de febrer, pel qual es crea i regula el Registre de grups d'interès de Catalunya. De forma similar al que estableix la llei estatal per al CTBG, la llei catalana crea un òrgan independent i professionalitzat, la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (GAIP), que serà l'òrgan encarregat de resoldre els conflictes i configurar alhora una línia doctrinal sobre l'aplicació dels límits que puguin excloure o restringir el dret d'accés a la informació.

Aquesta norma autonòmica, en l'apartat dels subjectes dels obligats per la transparència estableix, a diferència de la llei estatal, un àmbit més ampli: a més d'administracions i ens públics, obliga persones físiques i jurídiques –per tant, també les privades– que prestin serveis públics o rebin fons públics (art. 3.1.d). Cal també assenyalar que el Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública, desenvolupa de forma parcial la LTAIPBG.

L'article 6 de la llei catalana estableix les obligacions de transparència de les administracions públiques, mentre que el vuitè estableix la informació que està subjecta al règim de transparència, entre els quals hi ha els contractes i convenis (apartat g). L'article 9 d'aquest Decret reitera quines són les entitats privades responsables del compliment d'obligacions de transparència activa. És d'especial importància assenyalar que aquí s'indica que les entitats privades estan subjectes a les obligacions de la llei només en el cas que rebin fons públics, en unes quantitats idèntiques a les que estableix la llei de transparència estatal. A l'apartat 9.5 s'estableix la delimitació del contingut de la transparència activa que se circumscriu al que estableix l'article 9 i 10 del decret: "Les entitats privades beneficiàries de subvencions o ajuts públics han de publicar la informació exigible d'acord amb aquest article i el següent". A

[2] La Llei 12/2014, de 26 de desembre, de transparència i d'accés a la informació pública de la Comunitat autònoma canària, per exemple, redueix les quantitats econòmiques rebudes dels poders públics per ser subjecte passiu de les obligacions de transparència. Així, inclou entitats privades que perceben subvencions o ajudes públiques (art. 3.2), però amb un llindar menor que l'estatal, així el límit és de 60.000 € o del 30 % d'ingressos (sempre que assoleixin com a mínim la quantitat de5.000 €).

l'article 10 es concreta que aquestes obligacions es refereixen a: a) contractes; b) convenis i, c) subvencions; tots ells amb administracions públiques.

Pel que fa a la publicitat dels contractes (art. 10.1b), la menció a aquests s'ha d'interpretar com els contractes celebrats per les Administracions i entitats del sector públic. És a dir, no inclou contractes privats celebrats amb entitats privades. En aquest cas, el deure de publicitat es limita a la part vinculada a l'ús de recursos públics, quan perceben subvencions o ajuts públics en determinades condicions. Per tant, un club esportiu o una societat privada només estaria obligat en la mesura que rebi fons públics. Així, els contractes celebrats amb altres entitats privades, sense participació de fons públics ni incidència en la funció pública, no estarien en principi subjectes a l'obligació de publicació íntegra. La principal diferència amb la llei estatal és que si l'execució del projecte subvencionat genera contractes o convenis rellevants (per exemple, amb proveïdors, tècnics, monitors o instal·lacions), haurà de publicar informació bàsica sobre aquests contractes (objecte, import i resultats obtinguts) però sense necessitat de divulgar totes les condicions ni documents íntegres.

Pel que fa a les subvencions, l'article de referència és el 10.1c) on s'estableix que el règim de transparència activa inclou la informació relativa a: "Les subvencions i els ajuts públics atorgats, amb la indicació de l'import, l'objecte i els beneficiaris. Aquesta informació ha d'incloure les subvencions i els ajuts, ha d'estar actualitzada i ha de fer referència als darrers cinc anys". L'apartat segon de l'article 10 concreta aquesta obligació assenyalant: "Les bases reguladores de la concessió de subvencions i ajuts públics que es puguin atorgar per un import superior a 10.000 euros han d'incloure l'obligació dels beneficiaris, si són persones jurídiques, de comunicar als subjectes obligats la informació relativa a les retribucions de llurs òrgans de direcció o administració, a l'efecte de fer-les públiques".

Tanmateix, l'abast d'aquestes obligacions està delimitat pels articles 21.1 LTAIPBG i els articles 69 i 70 del Decret 8/2021. El primer estableix que es constitueixen en límits al dret d'accés a la informació pública la intimitat i altres drets privats legítims i el secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial. Per la seva banda, l'article 70.6 estableix una regulació adreçada específicament a les entitats privades subjectes a les obligacions de transparència: "Als efectes del que preveu la lletra f) de l'article 21.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, s'entenen que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets privats legítims quan, entre altres casos, comporti un dany per als interessos econòmics o comercials legítims, de tal manera que afecti la llibertat d'empresa o la competència lleial entre les empreses amb motiu del valor estratègic especial de la informació de forma prevalent a l'accés a la informació pública".

En aquest sentit, i en aplicació de les normes recent citades, la Comissió de Garantia del dret d'accés a la informació pública en la seva Resolució 1043/2022, de 23 de desembre, –en un cas en què el sol·licitant demanava accedir a la documentació relativa a una investigació duta a terme per l'Oficina Antifrau de Catalunya sobre la concessió de determinades subvencions públiques a una empresa privada–, estableix que: "la divulgació de la informació sol·licitada podria causar perjudicis en els interessos econòmics i comercials i en altres aspectes de la reputació de l'empresa beneficiària de la subvenció i en el dret de protecció de les dades personals de les persones físiques citades a la documentació sol·licitada". Més endavant, es reafirma en aquesta línia argumental quan assenyala: "Segons l'article 21.1 LTAIPBG [...] i l'article 69.6 del Decret 8/2021 [...] s'entén que l'accés a la informació pública pot perjudicar els drets privats legítims quan [...] comporti un dany per als interessos econòmics o comercials legítims, de tal manera que afecti la llibertat d'empresa o la competència lleial entre les empreses." (9)

En definitiva, no hi ha una obligació *ex lege* clara respecte que les obligacions de transparència incloguin publicar dades concretes de les subvencions rebudes. D' acord amb l' article 69.1 del decret s'estableix que cal dur a terme un balanç dels interessos en joc. Literalment estableix: "La

ponderació que es dugui a terme en cada cas dels interessos presents determina si s'ha de facilitar l'accés a la informació pública". És a dir, que cal dur a terme una ponderació amb altres valors en joc, com els interessos econòmics i comercials legítims de l'empresa, la reputació, la llibertat d'empresa i la protecció de les dades personals o laborals no necessàries per a la finalitat de l'accés (art. 21.1.f LTAIPBG i art. 69.6 del Decret 8/2021). D' altra banda, l' article 7.1 estableix un límit concret a aquesta obligació de transparència: els relatius a la protecció de dades de caràcter personal.

2.1.3 La Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport

La Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport, en els seus articles 59 a 61 actualitza el marc jurídic esportiu a Espanya. En la seva exposició de motius i articulat emfatitza principis com la integritat i la governança i imposa la necessitat de mecanismes de control econòmic en les entitats esportives. Tanmateix, paradoxalment, aquesta Llei no imposa obligacions concretes de transparència als clubs esportius professionals. Les referències expresses en matèria de bon govern se centren sobretot en federacions esportives i Lligues professionals[3] (p. ex., exigeix que aquestes comptin amb codis de bon govern, polítiques de transparència financera i controls reforçats), tot i que la doctrina ha assenyalat que es tracta d'un acostament exigu a les exigències del bon govern (Pérez Triviño 2023), sense negar que amplia i detalla les obligacions de publicitat activa establertes en la Llei de Transparència, sent una cosa més concreta i demandant respecte a les federacions i lligues professionals. Per exemple, es requereix publicar al web les actes de l'assemblea general i extractes de les actes de les reunions de la junta directiva i de la comissió delegada, esmentant expressament els acords adoptats o els calendaris esportius corresponents.

[3] En aquest sentit, l' article 61 de la Llei de l'Esport dedicat a la transparència de la informació, estableix el següent:
"1. Sens perjudici del que disposa l'article 3 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació i bon govern, les federacions esportives espanyoles i les lligues professionals faran públic a les seves pàgines web:
a) Els estatuts, reglaments i normes internes d' aplicació general.
b) L' estructura organitzativa, amb identificació de les persones que integren els òrgans de govern i determinació dels responsables de l'exercici de les funcions directives.
c) Seu física, horari d'atenció al públic, telèfon i adreça de correu electrònic.
d) El pressupost aprovat per l'assemblea.
e) La liquidació del pressupost de l'any anterior.
f) L'informe d'auditoria de comptes i els informes de la comissió de control econòmic.
g) Les subvencions i ajuts públics i privats rebuts, amb indicació d'import individualitzat per a les públiques i global de les privades, així com finalitat i destinataris últims.
h) Les actes de l'assemblea general i extractes de les actes de les reunions de la junta directiva i de la comissió delegada, si n'hi hagués, amb menció expressa dels acords adoptats.
i) Informació suficient sobre els seus proveïdors i règim de contractació amb aquests.
j) Informació estadística necessària per valorar grau compliment i qualitat d'activitats que siguin de la seva competència.
k) Els informes sobre el grau de compliment dels codis de bon govern que es realitzin.
l) Les resolucions del TAD o d'altres òrgans disciplinaris que afectin la respectiva federació o lliga.
2. A més, les federacions esportives espanyoles i les lligues professionals hauran de publicar, en les mateixes condicions:
a) Els Programes de Desenvolupament Esportiu subscrits amb el CSD.
b) Retribucions percebudes per l'estructura directiva professional de les federacions i lligues professionals.
c) El Programa esportiu plurianual.
d) Indicació dels convenis i contractes públics i privats subscrits, amb esment de l'objecte, durada, obligacions de les parts, modificacions i, si s'escau, procediment d'adjudicació. Excepte contractes de treball.
e) Els calendaris esportius.
3. La publicació de la informació prevista als apartats 1 i 2 es realitzarà d'una manera segura i comprensible, en condicions que permetin la seva localització i recerca amb facilitat i en tot cas, en compartiments temàtics suficientment clars i precisos.
4. La responsabilitat de la publicació i l'actualització recau directament sobre la persona que ostenti la direcció executiva de la federació esportiva espanyola o la persona que exerceixi funcions anàlogues a la lliga professional.

Però la previsió de la llei respecte als clubs esportius (que, a la Primera Divisió del futbol espanyol, recordem, solen ser societats anònimes esportives, tret d'excepcions com el FC Barcelona que manté la forma jurídica d'associació esportiva) no canvia substancialment, ja que no es troba en la Llei de l'Esport que els obliguin directament a publicar informació o adoptar portals de transparència. La doctrina ha criticat aquesta absència, ja que si el legislador afirmava enfrontar els reptes de la corrupció i fomentar bones pràctiques, podria haver estès l'exigència de transparència activa també als clubs, no només a les federacions i lligues professionals. Davant d'aquest buit, l'autoregulació i les normes dels mateixos organismes esportius han omplert parcialment aquesta llacuna legal pel que fa als clubs.

2.2 Obligacions endògenes

2.2.1 La normativa de LaLiga

La Lliga de futbol professional (LaLiga), en exercici de les seves competències de supervisió econòmica dels clubs afiliats, ha imposat requisits de transparència i *compliance*. Per exemple, LaLiga va incorporar en els seus estatuts interns (article 55 apartat 19.1.a) l'obligació que tots els clubs de 1a i 2a Divisió estableixin models d'organització i gestió per prevenir delictes, d'acord amb l'article 31 bis del Codi Penal, és a dir, programes de *compliance* corporatiu.

Com a senyal del compromís amb els valors subjacents als programes de *compliance,* FCB compta amb un programa de *compliance* des de 2016 i, recentment, ha obtingut dues certificacions importants en matèria de *compliance*, ambdues concedides per AENOR:

a) ISO 37301:2021, que acredita la implementació d'un sistema de gestió de compliment normatiu (Compliance Management System) conforme a estàndards internacionals. És la primera organització esportiva a Espanya a obtenir aquesta certificació[4];

b) UNE 19601:2017, que reconeix l'eficàcia del seu sistema de compliance penal per prevenir i gestionar riscos com delictes penals, blanqueig de capitals i protecció de la infància

Els programes de *compliance*, encara que orientats a la prevenció penal, redunden en major transparència interna i controls, ja que exigeixen codis ètics, canals de denúncia i supervisió del compliment normatiu en els clubs. Així mateix, des de l'àmbit europeu, la UEFA va imposar des del 2010 el *Financial Fair Play* (FFP), un sistema de control economicofinancer que obliga els clubs que participen en competicions europees a presentar informació veraç sobre les seves finances, evitant gastar per sobre dels seus ingressos reals. La Lliga espanyola va adaptar aquestes exigències creant el seu propi Reglament de control econòmic dels Clubs i Societats Anònimes Esportives afiliats a la Lliga Nacional de Futbol Professional. En aquest s'estableix mesures que garanteixin que els clubs mantinguin pressupostos equilibrats i "plans de despeses transparents". Aquestes regles no només pretenen estabilitat financera sinó que fomenten una gestió més transparent i sotmesa a escrutini, ja que els clubs han d'informar i donar compte dels seus comptes a LaLiga i auditors independents de forma periòdica.

En virtut d'aquest Reglament,

a) els clubs han de remetre a LaLiga informació economicofinancera detallada, incloent ingressos per contractes de patrocini, publicitat, explotació d'estadi, drets d'imatge i contractes de prestació de serveis;

b) aquesta informació és obligatòria cap a LaLiga, perquè pugui calcular el límit de cost de plantilla esportiva (topall salarial) i verificar el compliment del Reglament de Control Econòmic.

[4] https://www.fcbarcelona.cat/ca/club/noticies/4299618/el-fc-barcelona-primera-organitzacio-esportiva-a-obtenir-les-maximes-garanties-possibles-en-materia-de-compliance?utm

No obstant això, no hi ha obligació que els clubs publiquin públicament el text íntegre dels contractes de patrocini o serveis celebrats amb tercers. L'obligació és de transparència interna i de supervisió econòmica, no de publicitat general.

2.2.2 L'autoregulació per part del FC Barcelona

Cal esmentar que alguns clubs esportius han optat voluntàriament, com a exercici d'autoregulació, per adoptar els estàndards de la Llei 19/2013 com a part del seu bon govern corporatiu, fins i tot sense estar vinculats pel seu contingut en no arribar als límits establerts per aquella norma respecte dels fons públics. El FC Barcelona és un dels clubs que ofereix més dades i informació als seus socis i al públic en general, en virtut del seu compromís públic amb la transparència i la integritat en la gestió. En virtut del seu Codi ètic, el FCB publica al seu web oficial[5] gran quantitat de dades institucionals i financeres a tall de transparència voluntària. Per exemple, el Barça posa a disposició del públic:

- els Estatuts;
- l'estructura de la seva Junta Directiva i executiva;
- les dades de contacte;
- la informació de la seva responsabilitat social corporativa;
- els pressupostos anuals;
- els comptes auditats;
- el detall del seu deute;
- els contractes o convenis amb ens públics;
- les subvencions rebudes;
- el llistat dels seus principals patrocinadors i proveïdors.

També es publiquen memòries anuals tant del club com de la seva Fundació per retre comptes de la gestió. Tota aquesta publicitat activa redunda en una millor avaluació del club en els índexs independents de transparència.

Juntament amb el Codi Ètic del FC Barcelona, el club estableix una sèrie de drets d'informació als socis que analitzaran a l'apartat cinquè.

En definitiva, com a resum d'aquest primer apartat, es pot sostenir que, des d'un punt de vist extern, són escasses les obligacions de transparència que es poden exigir als clubs esportius. La llei de transparència a penes s'aplica a entitats esportives i la llei de l'esport del 2022 no ha establert obligacions en matèria de bon govern als clubs. Només a través de LaLiga, l'òrgan de govern dels clubs i pel propi impuls dels clubs, aquests han elevat el llistó de transparència i el bon govern. Pel que fa al FC Barcelona, aquest constitueix un exemple de com una entitat privada, no subjecta formalment als paràmetres de la Llei 19/2013, pot no obstant assumir voluntàriament els seus principis i estàndards, fins al punt de situar-se com a referència en el pla normatiu en matèria de transparència, rendició de comptes i bon govern. No obstant això, des d'aquesta perspectiva de la transparència no hi ha vigent cap regla, directriu o principi jurídic en la pròpia normativa interna del FCB que l'obligui a fer públics els continguts d'un contracte privat signat amb un tercer.

Al marge de l'absència d'obligació dimanant d'aquestes fonts, també interessa examinar que addicionalment hi ha en l'ordenament jurídic espanyol principis i normes que prohibeixen la

[5] https://penyes.fcbarcelona.com/es/noticias/4176009/informacion-legal-institucional-y-economica/amp?utm_

revelació de determinades dades o informacions contractuals. És el cas de les regulacions sobre protecció de dades, confidencialitat i secrets empresarials.

3. FINS ON ARRIBA EL DEURE D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? PROTECCIÓ DE DADES PERSONALS, DEURES DE CONFIDENCIALITAT

3.1 Protecció de dades personals

L'obligació de fer transparents determinades dades i informacions té límits clars quan entra en joc la privacitat de les persones, això és, les seves dades personals. La protecció de dades personals s'orienta a salvaguardar la intimitat i l'autodeterminació informativa de les persones físiques. Un club com el FCB està plenament subjecte a la normativa de protecció de dades personals, encapçalada a Europa pel Reglament (UE) 2016/679 General de Protecció de Dades (RGPD), d'aplicació directa, i complementada a Espanya per la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i Garantia de Drets Digitals (LOPDGDD). Aquestes normes imposen a qualsevol entitat (inclosos els clubs) una sèrie d'obligacions legals de confidencialitat, seguretat i bon ús de les dades personals que tenen en el seu poder. Els clubs professionals manegen gran volum de dades personals de diferents col·lectius: socis i abonats (amb les seves dades identificatives, bancàries, preferències, etc.), empleats i jugadors (dades laborals, metges, rendiment), aficionats (p.ex. en programes de fidelització), menors, etc.

Les dades personals protegides per RGPD[6] són "Tota informació sobre una persona física identificada o identificable" (art. 4.1 RGPD). Això inclou, per exemple: nom, DNI, adreça, telèfon, correu electrònic, dades bancàries, imatge, veu, informació laboral, mèdica, etc. La Guia AEPD (2021) no inclou literalment que els "elements retributius variables" siguin dades personals, però en la mesura que constitueixen una dada que identifiqui directament o indirectament una persona —inclosos ingressos, comissions o primes si es vinculen amb una persona concreta— podria considerar-se dada personal sota el RGPD i la normativa espanyola, a causa de la seva capacitat per identificar o ser associats amb una persona física, especialment en petites organitzacions. La revelació d'aquestes dades podria donar lloc a responsabilitat administrativa per infracció de la normativa de protecció de dades (RGPD i LOPDGDD).

3.2 Deures de confidencialitat

La protecció de dades no és l'única normativa que afecta els contractes de patrocini que eventualment pugui signar el club amb un particular. Respecte dels contractes que l'entitat pugui celebrar amb terceres parts regeix el deure de confidencialitat el qual té un origen ètic i filosòfic que remet a la noció de confiança legítima en les relacions humanes i, en particular, en les relacions juridico negocials. En la seva translació jurídica, representa l'obligació legal de protegir i no divulgar certa informació manejada. És a dir, és l'obligació jurídica de mantenir la confidencialitat sobre informació aliena a la qual s'accedeix per un contracte, un càrrec o una relació de confiança.

El deure de confidencialitat compleix amb diverses finalitats:

a) preservar el secret com a bé jurídic autònom: quan la informació és valuosa en si mateixa (econòmica, tècnica, estratègica). La seva protecció garanteix la seva funcionalitat en el tràfic jurídic;

b) garantir la lliure autonomia negocial: les parts han de poder pactar lliurement que certa informació serà reservada, per protegir els seus interessos sense temor que el pactat s'exposi a tercers;

[6] En efecte, el Reglament General de Protecció de Dades (RGPD) i la LOPDGDD protegeixen únicament les dades personals: STS 2997/2008) però no a dades de persones jurídiques ni a informació empresarial que no permeti identificar una persona física.

c) protegir relacions fiduciàries o de dependència: com passa entre ocupador i empleat, client i proveïdor, club i jugador, etc;

d) evitar danys derivats del coneixement per tercers: pèrdua d'avantatge competitiu, perjudici reputacional, manipulació del mercat, etc.

El seu fonament en l'ordenament jurídic espanyol es troba en diferents fonts, però en el cas que ens afecta troba el seu acomodament en la bona fe contractual. En efecte, l'article 1258 del Codi Civil estableix que els contractes, un cop perfeccionats, obliguen no només al compliment del que s'ha pactat expressament, sinó també a totes les conseqüències que, segons la seva naturalesa, siguin conformes a la bona fe, a l'ús i a la llei. La clàusula general de bona fe permet deduir obligacions de sigil encara que no s'hagin detallat, i imposa a les parts un deure de lleialtat i cooperació. No obstant això, quan es pacten clàusules de confidencialitat, aquest deure queda reforçat i el seu incompliment pot generar responsabilitat contractual. La revelació de dades contractuals podria originar responsabilitat civil o mercantil per incompliment de clàusula de confidencialitat o per vulnerar el deure de bona fe contractual (arts. 1255 i 1258 CC)[7].

En síntesi, el deure de confidencialitat és una obligació de no fer (no revelar ni permetre l'accés de tercers) que deriva de la bona fe contractual i de la confiança dipositada en el professional o treballador. S'aplica a qualsevol tipus d'informació, personal o no, la divulgació del qual pugui perjudicar el titular o qui la va confiar.

La confidencialitat contractual protegeix així qualsevol tipus d'informació que les parts designin com a confidencial, que pot ser de naturalesa econòmica, tècnica, estratègica o fins i tot personal. És, en aquest sentit, una obligació privada nascuda del contracte l'incompliment del qual dona lloc a responsabilitat civil (danys i perjudicis, resolució del contracte).

Així, per exemple, si un soci exigís veure el contracte complet amb una tercera part, el Club tindria fonament per negar aquest accés directe al contracte invocant l'existència d'una clàusula de confidencialitat contractual amb aquesta part i que impedeix difondre'l. Fins i tot, si en el contracte intervingués una persona física a la qual es retribueix amb comissions o incentius, aquest podria ser protegit per la normativa de protecció de dades.

En aquest cas, l'interès del Club a mantenir la confidencialitat és evident: una violació de l'acord de confidencialitat podria resultar en la pèrdua del patrocini o en responsabilitat contractual, la qual cosa seria perjudicial per al Club i, en conseqüència, per a la massa social[8]. Si el Club divulgués aquests contractes de manera individual, incompliria les clàusules de confidencialitat, cosa que podria comportar conseqüències legals i danys a la seva reputació. Així mateix, afectaria la política negociadora del Club, ja que altres patrocinadors o agents podrien exigir condicions similars si coneixen les atorgades a tercers, la qual cosa perjudicaria la posició competitiva del Club.

Finalment, seria bastant curiós, per no dir contradictori, que el FCB revelés una informació que ha pactat com a confidencial amb tercers d'un contracte quan, precisament, ha manifestat a LaLiga la seva oposició per vulnerar aquesta la confidencialitat en divulgar a través d'un comunicat a la seva pàgina web una operació de palets VIP per valor de 100 milions € i indicis d'incompliment del *fair play financer*. El fet que LaLiga retirés aquest text després de la protesta del FC Barcelona implica de facto un reconeixement implícit d'haver infringit la confidencialitat.

[7] Ara bé, la revelació de dades per un club no activa automàticament la responsabilitat penal contemplada en l'article 199 CP ja que el club no és un subjecte "professional obligat al secret" en el sentit estricte del precepte (no s'assembla al secret professional d'advocat, metge, etc.).

[8] El mateix s'aplica als contractes amb jugadors: solen contenir clàusules de confidencialitat que beneficien tant el jugador com el Club (per exemple, perquè no es conegui el salari exacte i això no provoqui comparacions negatives amb altres jugadors, o perquè no transcendeixin primes que podrien generar polèmiques esportives, etc.).

Així doncs, el FCB ha de ser curós a respectar els acords signats, d'igual manera que ell ho exigeix a altres parts per les mateixes raons.

3.3 Les clàusules de confidencialitat en contractes civils i mercantils

3.3.1 Introducció

Les clàusules de confidencialitat constitueixen avui una eina habitual en la contractació civil i mercantil, especialment en sectors on la informació sensible, les estratègies comercials o les dades econòmiques resulten decisives per a la competitivitat de les parts. Aquestes clàusules, inserides en contractes privats, imposen a les parts el deure de no revelar determinats continguts de l'acord ni la informació a la qual accedeixin durant la seva execució. Tanmateix, el seu abast no és absolut: en determinades circumstàncies, tercers interessats poden reclamar accés a part d'aquesta informació. Aquesta base habilita empreses —i entitats esportives— a blindar informació sensible de naturalesa tècnica, comercial i financera (p. ex., imports de patrocini, mètriques de rendiment, KPI d'activació, estructures de bonus, know-how de màrqueting).

Vegem a continuació algun dels seus aspectes més destacats.

3.3.2 Fonament i naturalesa jurídica de les clàusules de confidencialitat

Les clàusules de confidencialitat s'insereixen en virtut del principi d'autonomia de la voluntat reconegut en l'art. 1255 del Codi Civil espanyol, que permet a les parts establir els pactes que estimin oportuns sempre que no siguin contraris a la llei, la moral o l'ordre públic. La seva finalitat principal és:

a) protegir la informació sensible (financera, tècnica, estratègica);

b) preservar la posició competitiva de les parts en el mercat;

c) garantir l'equilibri negocial evitant que tercers aprofitin indegudament dades obtingudes d'un contracte privat.

En l'àmbit mercantil, aquestes clàusules es vinculen estretament al deure de lleialtat contractual i a la prohibició de competència deslleial (Llei 3/1991, de 10 de gener, de Competència Deslleial).

3.3.3 Confidencialitat i secret empresarial

La confidencialitat contractual es complementa amb la protecció que atorga la Llei 1/2019, de 20 de febrer, de Secrets Empresarials, que transposa la Directiva (UE) 2016/943. Tot i que els secrets empresarials s'analitzaran en el proper apartat, val assenyalar aquí que, segons el seu art. 1, es considera secret empresarial tota informació empresarial, tecnològica o estratègica que:

a) sigui secreta, en el sentit de no ser generalment coneguda ni fàcilment accessible;

b) tingui un valor empresarial per ser secreta;

c) hagi estat objecte de mesures raonables per mantenir la seva confidencialitat.

D'aquesta manera, la clàusula de confidencialitat no només constitueix un pacte contractual, sinó també una mesura de protecció de secrets empresarials, que gaudeix de tutela legal davant la seva obtenció, utilització o revelació il·lícita. Però aquest aspecte es desenvoluparà amb més profunditat en l'apartat quart.

3.3.4 Límits a la confidencialitat: el dret de tercers a conèixer la informació

Malgrat la seva força obligacional, les clàusules de confidencialitat no es poden oposar il·limitadament a tercers. Hi ha supòsits en què la llei reconeix la prevalença de l'interès públic o de drets de tercers davant l'interès privat de mantenir el secret. Entre ells:

a) obligacions legals d'informació a autoritats públiques: la normativa tributària, de competència o de prevenció del blanqueig de capitals obliga les parts a comunicar informació contractual, fins i tot encara que sigui confidencial;

b) transparència en entitats de rellevància pública: la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, obliga entitats privades que perceben ajuts públics significatius o exerceixen funcions públiques a publicar determinada informació contractual amb entitats públiques;

c) interès legítim de tercers: la jurisprudència, sobre la base de la legislació vigent, ha admès que socis, accionistes minoritaris o partícips en una entitat poden accedir a informació contractual si resulta imprescindible per a l'exercici dels seus drets d'informació, control o de defensa en judici.

Així, la confidencialitat no es pot erigir en un mur absolut davant la supervisió dels òrgans jurisdiccionals, les autoritats administratives competents o els socis que acreditin un interès qualificat. Però només quan s'atesti aquest interès i sempre que, la seva revelació no sigui contrària a altres valors i no produeixi un dany cert a l'entitat. Aquest aspecte serà desenvolupat més àmpliament a l' apartat 5.2.

A tall de conclusió d'aquest apartat, es pot assenyalar que les clàusules de confidencialitat en contractes civils i mercantils són instruments essencials per protegir els interessos econòmics i competitius de les parts. Tanmateix, la seva eficàcia no és absoluta: cedeixen quan entra en joc un interès públic prevalent, obligacions legals d'informació o drets de tercers qualificats.

En el cas concret d'un club de futbol i un patrocinador, la confidencialitat resulta legítima i necessària per protegir la negociació i la posició competitiva, però s'ha de modular davant obligacions legals de transparència, el dret d'informació dels socis en la mesura que sigui raonable i els controls jurisdiccionals o administratius.

La clau rau a trobar un equilibri entre confidencialitat i transparència, de manera que es garanteixi tant la seguretat jurídica i competitiva dels contractes privats com l'escrutini públic en aquells supòsits en què l'interès general o els drets de tercers ho demandin.

4. FINS ON ARRIBA EL SECRET EMPRESARIAL D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA? EL SECRET EMPRESARIAL: REGULACIÓ I SALVAGUARDA DE LA INFORMACIÓ COMPETITIVA DEL CLUB

4.1. El secret empresarial: l'àmbit de l'empresa i el FC Barcelona, com a club esportiu

En aquest apartat s'analitzarà el contingut i labast del secret empresarial i la seva aplicació a l' àmbit d'un club esportiu com és el cas del Futbol Club Barcelona.

Si bé és cert que quan ens referim a «secret empresarial», es pressuposa que estem en el context d'una empresa, podem afirmar que el concepte també té aplicació en el cas d'un club esportiu. L'article 1 dels Estatuts socials disposa que el FCB és una associació esportiva de naturalesa privada, de persones físiques sense ànim de lucre. En aquest cas s'ha d'interpretar el concepte d'«empresa» en sentit ampli (Suñol), comprenent tota entitat que exerceix una activitat econòmica que consisteix en l'oferiment de béns i serveis qualsevol que sigui la seva naturalesa i forma jurídica d'organització (associació privada, com és el cas del FCB) i amb independència del seu ànim de lucre o benefici institucional o conjuntural. Analitzant la informació econòmica i les memòries del Club, no es discuteix que les innombrables activitats que es realitzen permeten adaptar el concepte convencional de «secret empresarial» a les particularitats d'un club esportiu com és el FCB.

Determinar què és «secret empresarial» no és tasca fàcil, sobretot, en un club de la dimensió del FCB. La vigent Llei 1/2019, de 20 de febrer, de Secrets Empresarials, considera com a «secret

empresarial» qualsevol informació o coneixement, inclòs el tecnològic, científic, industrial, comercial, organitzatiu o financer, que reuneixi les següents condicions:

a) ser secret[9];

b) tenir un valor empresarial, ja sigui real o potencial, precisament per ser secret, i;

c) haver estat objecte de mesures raonables per part del seu titular per mantenir-lo en secret.

El primer requisit que s'exigeix perquè certs coneixements o informacions que posseeix el FCB puguin accedir a la seva efectiva protecció jurídica consisteix que puguin qualificar-se com a «informació» i, a més, que aquesta informació sigui relativa o vinculada al Club.

En el present cas, considerarem «informació» del FCB aquell conjunt de dades que com a tals puguin classificar-se i transmetre's internament o externament. S'entén que, en el cas del FCB, la informació objecte de secret empresarial no consisteix en tota la informació que maneja el Club, ja que en nombroses ocasions, pot ser pública o de fàcil accés. Es tracta de certes informacions que disposa el Club com, per exemple, les dades de la gestió econòmica, financera[10] i comptable, les anàlisis de rendiment esportiu i característiques dels jugadors de la plantilla (incloent-hi els de les diverses seccions esportives professionals o no professionals), sense perjudici de disposar d'informacions relatives a jugadors dels clubs competidors, dades mèdiques, aspectes contractuals dels jugadors en plantilla, els seus salaris, les seves retribucions en espècie, les seves clàusules de sortida o primes de fitxatge, contractes amb proveïdors i patrocinadors del club, informació relativa a socis i abonats, subvencions i ajuts rebuts de les Administracions públiques, drets audiovisuals, plans de negoci en marxa o en disseny, noves activitats a posar en marxa, etc., i fins i tot dades laborals i tècniques del personal amb relació laboral o amb relació mercantil vinculades al club. No es pot discutir que la major part d'aquesta informació pugui constituir «secret empresarial» i que formi part de l'esfera interna del Club; això és, qualsevol informació relativa a alguna de les esferes en què desenvolupa el Club les seves activitats és susceptible de merèixer la condició de «secret empresarial».

També s'ha de fer referència a la informació que disposa el Club sobre proveïdors, assessors, etc. En diverses ocasions podrà constituir un «secret empresarial», si com a tal, posseeix aquest caràcter secret i el FCB ha establert mesures adequades per garantir la seva privacitat. No es tracta de meres informacions que puguin ser accessibles de fonts públiques, sinó d'anàlisi de les dades, compilacions, tractament d'aquestes dades que no sempre són fàcils d'obtenir –o requereixen certa dedicació a la seva recol·lecció i classificació–. En aquestes circumstàncies la recopilació i combinació de totes aquestes informacions, que poden ser especialitzades i que individualment serien d'accés públic, pot constituir una informació valuosa i qualificable com a «secret empresarial», a la qual s'hauran d'aplicar les mesures citades en el present apartat, justificables pels mitjans i recursos humans, materials i econòmics utilitzats pel FCB per a la seva obtenció.

No obstant, s'ha de citar que en aquells casos en què els nostres Jutjats i/o Tribunals han rebutjat protegir aquella informació que es qualificava prèviament com a «secreta», solen entendre que no mereix tal qualificació perquè el seu titular no ha adoptat mesures raonables per mantenir

[9] En el sentit que, en el seu conjunt o en la configuració i reunió precises dels seus components, no és generalment conegut per les persones pertanyents als cercles en què normalment s'utilitzi el tipus d'informació o coneixement en qüestió, ni fàcilment accessible per a elles.

[10] La consideració de les informacions de caràcter financer com a informació susceptible de constituir un secret empresarial és la tesi dominant tant en la doctrina com en la jurisprudència. Diverses sentències de les Audiències Provincials s'han manifestat en aquest sentit (SAP Barcelona, 26 d'octubre de 2005, Secció 15; AAP Madrid, 16 de maig de 2005, Secció 17; AAP Madrid, 12 de maig de 2003, Secció 5a).

aquesta condició. En conseqüència, caldrà que el Club pugui acreditar quines són les mesures emprades per protegir la informació que consideri valuosa.

Potser sigui convenient recordar que la doctrina i la jurisprudència han suggerit la classificació de la informació que manegi una entitat –i que pugui constituir un «secret empresarial»– en dues categories. D'una banda, aquelles informacions relacionades amb l'esfera tecnicoproductiva de l'empresa, utilitzades per a la producció de béns o prestació de serveis, i, d'altra banda, aquelles informacions concernents a l'esfera organitzativa, financera o comercial, incloent qualsevol altra naturalesa relacionada amb l'empresa, com plans o models de negoci, planificació externa, plans de màrqueting, marxandatge, relacions amb les persones associades, relacions amb "clients" i proveïdors, etc.

Perquè una determinada informació del Club pugui constituir un «secret empresarial» cal que tingui caràcter secret per al FCB o que, des de la perspectiva oposada, que no estigui en el domini públic. El caràcter confidencial o reservat de la informació és el nucli del «secret empresarial» sobre el qual es construeix i es justifica el seu específic sistema de protecció[11]. Per tant, seguint SUÑOL LUCEA, «la naturalesa reservada la informació constitueix el factor més important en la determinació de l'existència d'un secret empresarial i es troba en què el seu valor es condensa precisament en aquest element[12]»,

Tenint en compte l'esmentat prèviament, i per tal que el FCB pugui acreditar en qualsevol procediment jurisdiccional que una informació ha de ser qualificada com a «secret empresarial», cal recordar que no és suficient que el Club oculti aquesta informació, sinó que cal, a més, demostrar que existeix un interès objectiu legítim per part del FCB a mantenir aquesta informació en aquesta condició. Com s'ha indicat anteriorment, la jurisprudència considera que «la voluntat de l'empresari de mantenir en secret la informació ha d'anar unida a l'existència d'un interès real i efectiu de l'empresa a conservar-la d'aquesta manera».[13].

4.2. Importància del «secret empresarial» en el cas del FC Barcelona

No es pot obviar la importància que tenen els secrets empresarials per a l'èxit d'una empresa i, en particular, en l'àmbit de la gestió i funcionament d'un club esportiu, com és el cas del FCB. Es tracta d'una informació que s'ha de qualificar com un actiu empresarial/associatiu de caràcter valuós, que obliga a resguardar-lo de totes aquelles persones que pretenguin conèixer-la sense participar en els costos que suposa la seva generació, investigació, adquisició o tractament. Controlar l'accés a aquest tipus d'informació pot implicar l'èxit o fracàs de la gestió del Club. La seva dispersió no desitjada podria implicar la disminució o fins i tot l'anul·lació de tot el seu valor.

El coneixement d'informacions concretes del FCB que tinguin la condició de «secrets empresarials» per part de competidors esportius actuals o potencials afecta directament el valor d'aquestes informacions la possessió de les quals atorga determinats avantatges al Club. Aquesta informació permet al FCB situar-se en millors posicions tant en l'àmbit de la gestió com de la competició esportiva respecte a altres clubs estatals o internacionals. Els avantatges que ofereix un secret empresarial es redueixen dràsticament a mesura que és conegut per més persones, que, si s'escau, podrien aplicar-lo a la gestió de la seva entitat.

---

[11] En aquesta línia, sentències de l' Audiència Provincial de Barcelona, de 24 d' abril de 2001 i 18 de maig de 2005, entre d'altres.

[12] Afegeix SUÑOL LUCEA que «el caràcter secret d'un coneixement és el que proporciona valor a la persona que el posseeix o, el que és el mateix, és l'element que en última instància assegura que la informació relativa a l'empresa confereix a qui la domina un avantatge davant els que no en tenen. No en va, la major pèrdua que resulti de la violació d'un secret empresarial és la pèrdua del dret a no divulgar».

[13] La nostra jurisprudència afirma reiteradament que «el natural atractiu que una determinada informació secreta posseeixi als ulls dels operadors resideix normalment en l'avantatge que procura l'empresa que la coneix i explota davant aquelles altres empreses que no en tenen és innegable».

4.3. Protecció dels secrets empresarials del FC Barcelona: legislació aplicable

El nostre ordenament jurídic disposa d'un sistema reforçat de protecció dels secrets empresarials enfront de la seva divulgació o utilització per persones no autoritzades o davant la seva adquisició il·lícita. La legislació penal, civil, administrativa i, fins i tot, laboral –que afecta tots els empleats del club–, contempla mesures específiques per sancionar actuacions contràries als interessos del FCB en aquesta matèria. En els casos més greus de violació de secrets empresarials, caldrà acudir a la jurisdicció penal[14] per protegir la inversió en mitjans i recursos del FCB en l'obtenció d'aquest tipus d'informacions sensibles i, paral·lelament, per desincentivar qualsevol actuació de competidors del Club amb la violació dels secrets empresarials que pugui implicar quantioses indemnitzacions per als infractors.

En aquest context de protegir informació sensible, destaca l'aplicació la Llei 1/2019, de 20 de febrer, de Secrets Empresarials. El seu preàmbul justifica la importància d'aquest tipus d'informació i la seva necessària protecció[15], vinculant-la a la confidencialitat que sespera a l' entitat. L'esmentada Llei té com a objectiu millorar l'eficàcia de la protecció jurídica dels secrets empresarials contra l'apropiació indeguda completant la regulació de la Llei 3/1991, de 10 de gener, de Competència Deslleial, i en concret el seu article 13, des d'una perspectiva substantiva i, especialment, processal, que atribueix el caràcter de competència deslleial a la violació de secrets empresarials, sigui en forma de la seva divulgació, exploració i/o adquisició. Aquestes conductes no es poden qualificar com a deslleials en si mateixes, sinó únicament en la mesura que s'hi donen cita determinades circumstàncies, com ara, per exemple, l'absència d'autorització de titular de la informació o la utilització de mètodes prohibits en la legislació sobre competència deslleial. N'hi ha prou que la persona actuï amb la finalitat d'obtenir un profit propi o aliè o bé per perjudicar el titular del secret, en aquest cas, el FCB.

Addicionalment, existeixen nombrosos preceptes en altres cossos legals que imposen un deure de secret a determinades persones que n'han tingut coneixement amb motiu de la relació establerta amb el titular, com és el cas dels estatuts socials del FCB, codis ètics, de bona conducta, de *compliance*, etc. aplicables tant a directius com a persones associades, etc. aplicables tant a directius com a persones associades, proveïdors, esportistes, tècnics i coordinadors esportius, incloent també en el seu àmbit de protecció les actuacions del personal amb relació laboral amb el FCB i d'assessors externs, amb relació mercantil. Així mateix, es pot contemplar una possible responsabilitat civil contractual (art. 1101 CC) o extracontractual (art. 1902 CC) com a protecció jurídica dels secrets empresarials del FCB. En l'àmbit internacional, també existeixen textos normatius que incideixen en la protecció jurídica dels secrets empresarials, la menció i anàlisi dels quals excedeix de l'objectiu d'aquest Informe.

4.4. Arguments que justifiquen la protecció jurídica del secret empresarial del FC Barcelona

La protecció de la informació que maneja el FCB, considerada com a «secret empresarial», pretén imposar un mínim de bones pràctiques en l'entitat esportiva, en tots els àmbits en què sigui procedent, que impedeixin tant l'incompliment dels deures generals de conducta d'aquelles persones vinculades directament o indirectament amb el Club, que hagin accedit a la informació

[14] Aplicació dels tipus delictius contemplats en els articles 278, 279 i 280 del Codi Penal, amb possibles penes de presó de 2 a 4 anys i multa de 12 a 24 mesos.

[15] «Les organitzacions valoren els seus secrets empresarials tant com els drets de propietat industrial i intel·lectual i utilitzen la confidencialitat com una eina de gestió de la competitivitat empresarial, de transferència de coneixement publicoprivada i de la innovació en recerca, amb l'objectiu de protegir informació que abasta no només coneixements tècnics o científics, sinó també dades empresarials relatives a clients i proveïdors, comercials i estudis o estratègies de mercat. Tanmateix, les entitats innovadores estan cada vegada més exposades a pràctiques deslleials que persegueixen l'apropiació indeguda de secrets empresarials, com el robatori, la còpia no autoritzada, l'espionatge econòmic o l'incompliment dels requisits de confidencialitat. L'obtenció, utilització o revelació il·lícites d'un secret empresarial comprometen la capacitat del seu titular legítim per aprofitar els avantatges que li corresponen com a precursor per la seva tasca d'innovació».

directament, però sotmesos a un deure de confidencialitat, com la realització per part de competidors del Club, sigui directament o indirectament, de pràctiques il·lícites i repudiables que persegueixin desestabilitzar les bases del sistema competitiu en l'àmbit de la gestió esportiva i competitiva del FCB.

Així mateix, el FCB té també la necessitat de protegir aquest tipus d'informació com a estímul per seguir generant noves informacions valuoses en l'àmbit de les seves activitats, garantint addicionalment que l'esforç innovador que persegueix el Club en totes les seves actuacions no es veurà frustrat per actuacions de determinades persones que intentin aprofitar-se de la informació confidencial que maneja l'entitat. Garantir que no es produeixi aquest aprofitament és la principal raó que justifica la protecció jurídica dels secrets empresarials, si bé no és l'única.

Aquest objectiu de protecció traçat pel Club s'associa directament amb la necessitat de promoure i mantenir certs estàndards de conducta empresarial i/o associativa, que habitualment poden identificar-se amb l'ètica, i fins i tot amb la bona fe, per assegurar i garantir una competència lleial en el marc de la competició i de la gestió esportiva. L'antijuridicitat de les actuacions de competència deslleial se circumscriu principalment a la transgressió del principi de la bona fe en l'àmbit en què es desenvolupa l'activitat del FCB.

Si el Club no protegís els seus secrets empresarials, mancaria de valor qualsevol actuació o inversió que pretengui avançar en la generació d'informació social i esportivament valuosa relacionada amb el FCB. I justament és el contrari el que desitja el Club: millora contínua, innovació, modernitat, aplicació de tecnologia i destacar en mitjans, recursos i assoliments sobre els seus principals competidors esportius. Precisament per això el Club no pot permetre que tercers s'aprofitin de la informació confidencial que es genera, sense suportar, a més, els costos associats a la seva creació i que, d'aquesta manera, millorarien sense esforços apreciables la seva posició competitiva contra el FCB, sense comptar, a més, el perjudici generat a l'interès general de l'activitat esportiva, en la qual participarien d'aquesta manera entitats o persones que han accedit de forma il·lícita a informació confidencial del Club.

Si la violació del secret empresarial porta causa de l'incompliment del deure de confidencialitat al qual estan sotmeses les persones que duen a terme aquesta actuació, s'està lesionant greument la confiança que el FCB ha dipositat en aquestes persones, amb les quals ha establert voluntàriament una determinada relació jurídica, siguin directius, assessors, esportistes i tècnics, personal laboral i proveïdors, entre d' altres.

4.5. Possibles mesures a implantar pel FC Barcelona per mantenir la informació com a «secreta»

Per complir aquesta exigència legal**,** no seria suficient que el Club expressés el seu simple desig de conservar oculta determinada informació per assignar-li la condició de «secreta». Cal implantar mesures que garanteixin o preservin la seva naturalesa secreta, impedint la seva divulgació, i aquesta informació serà susceptible de protecció sempre que el FCB manifesti de forma concloent la seva voluntat de mantenir-la considerada amb aquest estatus.

Aquestes mesures es poden implantar de manera expressa, com pot ser la subscripció de pactes o acords de confidencialitat o aplicant mesures tècniques que adverteixin d'una manera o altra del caràcter secret de la informació. D'aquesta manera es reforça la condició de la seva naturalesa secreta per ser considerada com a «secret empresarial» i s'evitarà que, en eventuals litigis en què pugui veure's implicat el Club, els tribunals no la considerin com a tal en aquells casos en què el titular de la informació no hagi adoptat cap mesura o precaució, o, fins i tot, un cop plantejada que s'hagi revelat com a insuficient[16].

[16] En aquest sentit, sentències del Tribunal Suprem, de 8 d' octubre de 2007, i de l'Audiència Provincial de Barcelona, de 9 de maig de 2008.

Les mesures de protecció que pot aplicar el FCB per garantir el caràcter «secret» de determinades informacions es poden classificar en dues categories: mesures jurídiques i mesures tècniques.

4.5.1 Mesures jurídiques

En aquesta categoria s' inclourien totes aquelles mesures que consisteixin a imposar prohibicions contractuals de divulgació o explotació d' aquestes informacions en el cas de persones vinculades al mateix Club, sigui de forma interna o externa, que poden accedir lícitament a diversa informació confidencial amb autorització del FCB. Es tractaria dels anomenats «pactes, acords o convenis de confidencialitat» i de les «clàusules o pactes de no competència».

La subscripció de «pactes de confidencialitat» és la mesura més implantada en l'àmbit empresarial i/o associatiu, l'objectiu principal de la qual és garantir la naturalesa secreta d'una informació. Pot ocórrer que no sigui necessària la seva signatura en tots els casos, ja que es pot donar el cas que el FCB hagi facilitat l'accés a aquesta informació a persones que ja es troben sotmeses a un deure legal de secret o derivat de la bona fe. Aquest tipus de pactes ajudaran el Club en un eventual procés en qualsevol ordre jurisdiccional, per tal d'acreditar que a l'entitat s'han dissenyat i implementat efectivament mesures adequades per protegir la naturalesa reservada d'aquestes informacions. En conseqüència, en qualsevol relació contractual que estableixi el FCB amb tercers s'hauria d'incloure aquest tipus de compromisos de confidencialitat que protegeixi en el futur els interessos del Club. Evidentment, tot i que és possible establir-los de forma oral, es prefereix plasmar aquests pactes per escrit pels avantatges probatoris que poden aportar en cas de necessitat.

Amb un pacte o acord de confidencialitat, el Club estableix de forma precisa i sense embuts, quina és la informació que revesteix la condició de secreta, existint sobre ella aquest deure de reserva o confidencialitat. Així mateix, es podrà establir quin serà el termini en el qual podrà exigir-se l'esmentat deure de secret; òbviament la durada del caràcter secret es prolongarà durant el temps que la informació mantingui el seu estatus de «secret empresarial». Així mateix, en l'esmentat acord, el FCB haurà de delimitar de forma concisa quins seran els mitjans lícits pels quals es pot accedir a aquesta informació secreta. De fet, el club disposa d'un model de contracte de prestació de serveis i de patrocini, on es preveu aquest tipus de clàusules, en les quals ambdues parts han de mantenir confidencialitat sobre el seu contingut, especialment pel que fa a quantitats i condicions. El club fa especial èmfasi en l'obligació de guardar secret absolut sobre tota la informació vinculada al FC Barcelona, ja que la seva difusió podria danyar l'entitat. En aquest sentit, estableix quins són els continguts confidencials, incloent tota informació que el club designi com a tal: contractes, negociacions esportives, plans interns, dades financeres, llicències, així com converses i imatges dins o fora de les seves instal·lacions.

En relació amb els «clàusules o pactes de no competència», siguin convencionals o legals, els seus efectes no s'identifiquen totalment amb la prohibició d'utilitzar o divulgar un secret empresarial, cosa que representa en puritat un acord de confidencialitat. El «pacte de no competència» és una eina que pot ser útil al Club, encara que no hi hagi secrets empresarials a protegir. Aquests pactes solen incorporar una obligació de secret, però en realitat, el seu àmbit és més ampli que l'analitzat fins ara, perquè a més d'obligar qui el subscriu a no divulgar o explotar els secrets allà continguts, també exigeix no desenvolupar cap activitat competitiva per compte propi en l'àmbit espacial i temporal convinguts. Si el Club elegeix aquesta solució, haurà de tenir en compte que és habitual establir compensacions econòmiques proporcionades als termes de l'acord a favor de qui no pugui competir.

4.5.2. Mesures tècniques

El FCB podrà establir mesures tècniques de protecció del «secret empresarial» implantant procediments o mesures de seguretat que, d'una banda, adverteixin el seu destinatari sobre el

caràcter reservat o confidencial de la informació manejada, i, de l'altra, que s'impedeixi eficaçment que tercers puguin accedir sense autorització.

Existeixen nombroses opcions d'aquest tipus de mesures tècniques que poden ser utilitzades pel FCB, com, per exemple, fer constar de forma expressa en la informació el seu caràcter confidencial, controlar l'accés a tercers a través de mecanismes de seguretat visibles o ocults, emmagatzematge segur i, si s' escau, encriptat de la informació.

Sense ànim de ser exhaustiu, es poden destacar cinc tipus de mesures físiques de seguretat per la seva contrastada eficàcia:

a) aquelles que restringeixen l'accés del personal intern o extern a la pròpia informació secreta, com l'accés a aquells llocs on es troba emmagatzemada (per exemple, ordinadors del club, armaris, despatxos);

b) crear un registre de les persones que accedeixin a aquest tipus d'informacions secretes, així com registre d'aquelles que hagin accedit amb anterioritat per a la seva visualització o reproducció; prohibint l'accés a aquestes àrees segures amb aparells de gravació, videocàmeres, mòbils;

c) recordar de forma visible el caràcter secret de les informacions contingudes en diversos equips i suports, retolant-la com a «confidencial», «secreta» o «restringida» i col·locar advertències de seguretat a l'entrada de l'àrea segura;

d) numerar les còpies dels documents que recullen aquestes informacions i portar un control de les persones que les reben o hi accedeixen;

e) establir codis d'accés als equips informàtics, instal·lació de *firewalls*, etc.

5. FINS ON ARRIBA EL DRET D'ACCÉS DELS SOCIS A LA INFORMACIÓ D'UN CLUB DE FUTBOL COM EL FC BARCELONA?

5.1. El dret d'informació dels socis i sòcies del FC Barcelona: legislació aplicable

L'exercici del dret d'informació per part de socis i sòcies en una entitat esportiva sol generar polèmiques que, en alguns casos, acaben judicialitzant-se; i, com és conegut en aquesta entitat, el FCB s'ha vist immers en alguns processos judicials instats per socis que han desitjat exercir el seu dret a la informació sobre diverses qüestions socials.

La primera qüestió que s'ha d'analitzar és el contingut de la normativa que regula aquest dret d'informació. En primer lloc, s'analitzarà la normativa associativa i, en segon lloc, la regulació imposada per les lleis esportives o associatives en general que ho contemplin.

5.1.1 Normativa del FC Barcelona

El Codi Ètic del FC Barcelona identifica la transparència com un dels valors fonamentals que orienten la seva actuació institucional, establint que totes les seves accions han de ser reportables de manera veraç, clara i demostrable i considerant la informació com un actiu que es comparteix per tal de generar valor. Així mateix, el Codi emfatitza el compromís del Club amb els més alts estàndards ètics i legals, i amb el manteniment de la confiança i el respecte dels seus socis, entre altres grups d' interès. Tot i que el document no regula de forma expressa l'accés a informació per part dels socis, aquest marc ètic reforça el deure institucional de proporcionar informació quan el seu accés respon a interessos legítims i col·lectius.

L'article 10 dels Estatuts vigents del FCB delimita amb certa generalitat, però sense concretar aspectes específics, quins són els drets dels socis i sòcies del Club. D'una banda, l'apartat 6 de l'esmentat precepte concedeix el dret a rebre informació sobre qualsevol qüestió que afecti individualment la seva condició de soci i les relacions amb el Club. De l'altra, l'apartat 7 atorga el dret a accedir a la documentació necessària per a l'aprovació dels acords de l'Assemblea

General, en les mateixes condicions que als socis compromissaris. I, finalment, l'apartat 8 permet accedir als acords de l'Assemblea i de la Junta Directiva en els termes que s'estableixin**,** llevat d'aquells que:

a) per la naturalesa del seu contingut puguin perjudicar greument els interessos del Club o;

b) que vulnerin la normativa de protecció de dades personals o els criteris i acords de confidencialitat.

Dels apartats esmentats, se'n poden citar quatre aspectes rellevants:

a) les condicions o exigències per accedir a la informació exposada a l'Assemblea General seran les mateixes per a un soci compromissari com per a un altre que no ostenti tal condició[17];

b) el Club podrà impedir l'exercici d'aquest dret a les persones associades en aquells casos en què la informació revelada pugui perjudicar greument els interessos del Club. Si bé és cert que no es concreta el que significa –o com es pot qualificar o quantificar– el fet de «perjudicar greument» els interessos socials;

c) així mateix el Club podrà negar aquest dret si la informació demanada pot implicar vulneracions de la normativa de protecció de dades de caràcter personal, com s'ha vist en un apartat anterior;

d) també podrà negar-se aquest dret a les persones associades que pretenguin accedir a informació caracteritzada com a «secret empresarial», concepte exposat en l'apartat anterior, que podrà estar recollit expressament en els acords de confidencialitat en els quals una part sigui el Club.

Com es pot deduir fàcilment, els conflictes apareixeran en el moment en què la persona associada –interessada a conèixer una determinada informació més o menys sensible– rebi resposta negativa del Club en el sentit que no se li poden facilitar aquestes dades perquè poden perjudicar greument els interessos del Club o bé perquè estan recollits en algun acord de confidencialitat, de manera que la seva ruptura unilateral també podria implicar un perjudici greu per als interessos socials. Si la persona interessada accepta la resposta del Club, no hi ha cas; però, en el supòsit contrari, és probable que aquest soci o sòcia decideixi exercir accions legals per veure satisfet el seu pretès dret a la informació. Posteriorment s'analitzaran algunes sentències en les quals s'ha vist implicat el FCB en aquest context.

5.1.1 Legislació associativa

El dret d'informació dels socis o accionistes presenta diferències segons es tracti d'una associació (com és el cas del FC Barcelona) o d'una societat mercantil (com les societats anònimes esportives o altres formes de capital).

En l'àmbit associatiu, la configuració normativa del dret d'informació és àmplia i flexible. La Llei Orgànica 1/2002, reguladora del Dret d'Associació, en el seu article 21 b), reconeix als socis el dret a ser informats sobre la composició dels òrgans de govern, l'estat de comptes i el desenvolupament de l'activitat. En el mateix sentit, l'article 323-4 del Codi Civil de Catalunya

[17] L'article 28 dels Estatuts del FCB es refereix a la «Informació prèvia a l'Assemblea General», disposant que: «Durant un període que no serà inferior a deu dies hàbils anteriors a la celebració de l'Assemblea, el Club haurà de lliurar als socis i compromissaris que així ho sol·licitin una còpia dels documents que integrin la informació per al seu ús i estudi exclusivament personal i sota la seva responsabilitat. Pel que fa a les matèries de caràcter econòmic que són competència de l' Assemblea General i que descriu l' article 20, apartats 2 i 3, la documentació que s' haurà de posar a disposició dels compromissaris per a l' examen serà, com a mínim, la següent:
a) informe sobre la liquidació del pressupost de l' exercici vençut;
b) balanç i compte de resultats de l' exercici vençut, amb l' opinió de l' auditor,
c) pressupost del nou exercici
L' esmentada documentació serà preparada d' acord amb els criteris que estableix el capítol 6 sobre règim econòmic».

atorga als associats la facultat de consultar llibres i comptes, així com de ser informats sobre la marxa general de l'entitat. Aquesta amplitud es projecta també a l'article 10 dels Estatuts del FC Barcelona, que en els seus apartats 6 a 8 reconeix l'accés a informació general, documentació de l'Assemblea i acords de la Junta Directiva, tot i que amb límits derivats de la confidencialitat, els secrets empresarials i la protecció de dades. La jurisprudència ha consolidat aquesta visió àmplia, recordant que el dret d'informació és essencial per a la participació democràtica dels socis en la vida de l'associació.

En canvi, en l'àmbit mercantil, el dret d'informació dels socis o accionistes està legalment delimitat de forma més estricta. La Llei de Societats de Capital (LSC) regula aquest dret en els seus arts. 93 d), 196 i 197, vinculant-lo de manera estreta als assumptes inclosos en l'ordre del dia de la junta general i a la revisió de comptes anuals, informe de gestió i auditoria (art. 272.2 LSC). A més, la LSC faculta els administradors per denegar informació quan la seva divulgació pugui perjudicar l'interès social, cosa que atorga a la societat un marge més ampli de protecció davant sol·licituds potencialment invasives. La jurisprudència mercantil confirma aquesta visió restrictiva: el dret d'informació no és absolut i es limita al que resulti imprescindible per a l'exercici dels drets societaris, prevalent en molts casos la confidencialitat i la protecció dels secrets empresarials.

En definitiva, mentre que en les associacions esportives els socis compten amb un dret d'informació més ampli i amb majors garanties d'accés a dades sobre la marxa de l'entitat, en les societats mercantils aquest dret es redueix i se subjecta a estrictes límits legals en nom de la protecció de l'interès social i de la confidencialitat contractual. Aquesta diferència resulta particularment rellevant en l'àmbit de l'esport professional, on coexisteixen clubs organitzats com a associacions i altres que adopten la forma de societats anònimes esportives.

Així doncs, en aquest context, s'ha de fer referència a la legislació esportiva i a la genèrica en matèria d'associacions –que podria aplicar-se com a supletòria en cas de no existir una regulació *ad hoc* de l'Entitat o de les normes esportives–.

El Decret 58/2010, de 4 de maig, de les entitats esportives de Catalunya[18] no fa menció expressa a aquest dret d'informació, però deixa marge a l'autonomia privada perquè una associació esportiva, com és el cas de l'FCB, pugui autoregular-se en aquesta matèria. Dedica el seu Capítol I als clubs esportius, indicant l'article 10 que els Estatuts socials hauran de recollir els drets dels socis i sòcies, sense entrar en la seva enumeració. I com s'ha indicat anteriorment, així ho recull l'article 10 dels Estatuts del FCB en els seus apartats 6 a 8 inclusivament.

En l'àmbit estatal, i d'àmbit general en el marc associatiu, la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació, disposa en el seu article 21 quins són els drets de les persones associades, precisant en el seu apartat b) que ostenten el dret a ser informades sobre la composició dels òrgans de govern i representació de l'associació, del seu estat de comptes i del desenvolupament de la seva activitat. La Disposició final primera d'aquesta Llei estableix que aquest article 21 té rang de Llei orgànica, en constituir el desenvolupament del dret fonamental d'associació, contingut a l' article 22 de la Constitució.

En aquest context, i en l'àmbit català en particular, es pot acudir de forma supletòria a la Llei 4/2008, de 24 d'abril, del Llibre Tercer del Codi Civil de Catalunya, relatiu a les persones jurídiques, que regula en el seu article 323-4 el dret d'informació de les persones associades. Disposa aquest precepte que tenen el dret a ser informats de la marxa de l'associació (en aquest cas, es tractaria d'un club esportiu) i, en particular, recull el dret de:

a) ser informats de la identitat dels altres associats, del nombre d'altes i baixes i de l'estat de comptes, per a la qual cosa poden consultar els llibres de l'associació;

[18] Desenvolupa el Decret Legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'Esport català.

b) ser informats per l'òrgan de govern, una vegada convocada l'assemblea i amb l'antelació suficient, dels assumptes que s'hagi previst tractar, i rebre'n informació verbal durant la reunió;

c) obtenir un exemplar dels estatuts vigents i dels reglaments de règim intern, si n'hi ha.

Encara que no estigui vigent en l'actualitat, cal citar també la Llei catalana 7/1997, de 18 de juny, d'associacions, perquè l'apartat Tercer del seu article 22[19] és citat en sentències dictades en procediments en què s'ha vist implicat el FCB, com es veurà posteriorment.

El dret d'informació és un dret instrumental –i autònom, segons el Tribunal Suprem–, essencial per a la participació en l'activitat de l'associació o d'un club esportiu. Però el Llibre Tercer del Codi Civil català no regula res més sobre aquest dret a la informació per part de les persones associades. Ni tampoc la resta de les normes aplicables de forma directa o supletòriament.

Aquest dret d'informació dels socis i sòcies del FCB es compon de dues facultats:

a) el dret a preguntar –amb el correlatiu deure de la directiva o persones responsables d'informar sobre la marxa del club en general o sobre aspectes particulars–, i;

b) el dret a examinar la documentació i arxius del Club especificats estatutàriament.

No obstant això, com es desprèn del contingut dels Estatuts socials, no es configura com un dret absolut, sinó que està limitat en els casos esmentats anteriorment en els Estatuts en benefici de l'interès social, sense oblidar que s'ha de preveure la necessària prohibició de l'abús de dret quan es produeixi certa reiteració de peticions d'informació per part d'associats, amb el simple objectiu d'obstaculitzar la gestió i funcionament d'una junta directiva no afí als seus interessos personals.

5.2. La posició de Jutjats i Tribunals respecte al dret d'informació dels socis: el cas del FC Barcelona

Per evitar futurs pronunciaments contraris als interessos del Club als Jutjats i/o Tribunals, és convenient analitzar amb cert detall els precedents coneguts al Jutjat de Primera Instància núm. 25 de Barcelona, amb la seva sentència favorable als interessos del Club, de 13 de desembre de 2004; i en la posterior apel·lació, resolta per l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 15a, el 22 de setembre de 2005, que va revocar la sentència impugnada estimant les pretensions dels socis recurrents. Certament, aquests pronunciaments són previs a l'entrada en vigor de les lleis de transparència i de secrets empresarials, les quals emmarquen les obligacions que el FCB pugui tenir respecte a les demandes dels socis. Però, d'altra banda, aquestes normes són de mínims, podent qualsevol entitat lliurement ampliar els seus compromisos de transparència i informació cap als seus socis, afiliats o tercers, com sembla haver fet el FCB en els Estatuts abans esmentats.

L'Audiència Provincial de Barcelona va condemnar el FCB a facilitar a dos socis de l'entitat l'accés a l'Acta de l'Assemblea General Ordinària del Club celebrada el 22 d'agost de 2003, així com a la «Due Diligence» que va ser encarregada per la nova Junta Directiva –sorgida de les eleccions celebrades el juny del 2003–, en prendre possessió dels seus càrrecs.

[19] Article 22 Llei 7/1997: «Els drets mínims de les persones associades són: ... Tercer. -Ser informats de la marxa de l'associació, la identitat dels altres membres de l'associació, l'estat de comptes i amb anterioritat a la convocatòria, els assumptes que s'hagi previst tractar en les assemblees i verbalment durant l'assemblea. Els membres de l'òrgan de govern han de proporcionar la informació demanada, llevat que, segons el seu parer, aquesta informació perjudiqui els interessos de l'associació. Aquesta excepció no procedeix quan demanen la informació el 10 per 100, com a mínim, dels associats i associades».

En primera instància, el Jutjat número 25 de Barcelona havia desestimat la petició dels socis, per entendre que «la informació sol·licitada va més enllà del que tenen dret a exigir els socis, ja que el dret d'informació reconegut als socis del Club per l'article 21 b) LO 1/2002, de 22 de març, d'Associacions, s'ha de fer efectiu conforme als Estatuts propis del Club (art. 11.2 de la referida Llei Orgànica d'Associacions), que en aquest cas cenyeix el dret d'informació a la posada a disposició dels compromissaris durant els deu dies previs a la celebració de l'Assemblea General de la documentació que la Junta Directiva hagi preparat sobre els assumptes objecte de l'ordre del dia (art. 24 Estatuts), que en el cas de la informació econòmica serà com a mínim: l'informe sobre liquidació del pressupost de l'exercici vençut, el balanç i compte de resultats de l'exercici vençut, el pressupost del nou exercici i les auditories que s'hagin practicat (art. 17. 2 i 3 Estatuts)».

Segons la sentència recorreguda, el document sol·licitat («Due diligence») no es corresponia amb cap dels esmentats com d'obligatòria posada a disposició dels socis, i l'acta de l'Assemblea General resulta innecessària perquè un dels actors va estar present en aquesta Assemblea. Cal esmentar que des de la data d'aquesta sentència s'han modificat els Estatuts del FCB en quatre ocasions delimitant amb més precisió l'esmentat dret.

La «Due Diligence» comprenia, entre altres coses, una descripció detallada del Club (activitat, recursos humans, estructura de costos, marques, etc.); proveïdors (nombre, forma de pagament, etc.); mercat (creixement, participació, competidors, expectatives, etc.); vendes (evolució, preus, contractes de serveis, etc.); projectes d'inversió dels següents cinc anys (estudi detallat de les inversions, a curt i llarg termini, etc.); perspectives del sector esportiu en qüestió; informació financera (estats financers auditats dels tres últims anys, estats financers interns amb antiguitat no major a tres mesos, projeccions financeres per als pròxims cinc anys, ús dels diners aportats, declaracions d'impostos dels tres últims anys i assegurances i fiances contractats). Per tant, sense ser pròpiament una auditoria, la «Due Diligence» suposa una anàlisi de la situació econòmica patrimonial del Club i afectava la gestió realitzada fins aquell moment per les Juntes directives anteriors.

En apel·lació, els dos socis recurrents del FCB entenien que disposen del dret a recaptar la informació sol·licitada a l'empara de la Llei d'Associacions, segons la qual els socis tenen dret a ser informats sobre la marxa de l'associació, estat dels comptes i a consultar els llibres de l'associació. Ratificant el seu posicionament, l'Audiència Provincial va afirmar en la seva sentència que els Estatuts socials poden ser desplaçats per normes associatives preceptives incloses en la Llei:

> «L'article 22 de la Llei catalana d'associacions conté un elenc de drets mínims que es reconeixen als associats. Aquest precepte conté normes preceptives, que no poden ser contradites pels Estatuts de l'associació, que, si bé poden establir la manera de fer valer aquests drets, per conciliar-los amb el bon funcionament de l'entitat, mai poden restringir-los fins al punt de negar-los a la pràctica. Entre aquests drets, a més d' assistir i votar a les Assemblees, mitjà a través del qual conforma la voluntat de l' associació, representada per la majoria dels seus socis, es reconeix el dret d' informació. Aquest dret és essencial a la condició de soci, a la tutela dels seus interessos i contribueix a formar aquesta voluntat social a la qual ens referíem. A través del dret a la informació es fa efectiva la transparència en la gestió de l'associació, cosa que impedeix o si més no obstaculitza els abusos per part dels òrgans directius, que redunden en perjudici de l'associació i/o dels seus associats».

Com es pot observar, sense haver-se publicat les vigents lleis estatal i autonòmica sobre transparència, els magistrats de l'Audiència ja es van avançar en el temps vinculant el dret a la informació del soci amb la transparència desitjable en un club esportiu com a entitat privada que és.

L'Audiència va considerar que l'apartat tercer de l'article 22 de la Llei d'associacions vigent en aquell moment reconeixia a tots els socis el dret a «ser informats de la marxa de l'associació, la identitat dels altres membres de l'associació, l'estat de comptes i, amb anterioritat a la convocatòria, els assumptes que s'hagi previst tractar en les assemblees i verbalment durant l'assemblea».

Entenen els Magistrats que aquest dret d'informació dels socis i sòcies comporta per a la Junta directiva del Club un deure de proporcionar la informació demanada, llevat que, segons el seu parer, aquesta informació perjudiqui els interessos de l'associació. I aquesta menció al perjudici als interessos del club s'ha de remarcar doncs correspon al Club la càrrega de provar que realment es produirà un menyscabament greu dels interessos del FCB si es posen a disposició dels socis determinades informacions.

L'esmentat precepte 22 no limita el dret d'informació a aquella que es refereixi als assumptes a tractar en l'Assemblea General, sinó que és més ampli, i preveu que es pugui fer valer al marge d'aquest esdeveniment. Entén l'Audiència que és per això que el dret d'informació dels socis del FCB no pot quedar reduït al previst en l' art. 24 dels Estatuts socials, que es limitava llavors a reconèixer als compromissaris que participaran en l'Assemblea General el dret a examinar la documentació preparada per la Junta Directiva relacionada amb els assumptes de l'ordre del dia previst per a lesmentada Assemblea, i a disposar la forma en què s'ha de fer valer aquest dret. Afirmava la Sentència que «això és només una part del dret d'informació dels socis, i es refereix exclusivament a aquella que interessa als socis que tenen dret a participar en l'Assemblea, per fer valer juntament amb la resta dels compromissaris la facultat de decisió que els reconeixen la Llei i els Estatuts, que en l'àmbit econòmic venen referides en el seu art. 17».

Va insistir l'Audiència que l'apartat tercer de l'article 22 de la Llei catalana d'associacions –llavors vigent– no limitava el dret d'informació a la relacionada amb els assumptes a tractar en l'Assemblea, a la qual es refereix al final, sinó que prèviament reconeix aquest dret amb caràcter general respecte de «la marxa de l'associació, la identitat dels altres membres de l'associació, l'estat de comptes». Per la qual cosa cal reconèixer als socis del FCB el dret d'informació al marge del tràmit previ a la celebració de l'Assemblea.

En relació amb el contingut de la «Due Diligence», l'Audiència va considerar que, en la mesura que aquest informe és rellevant i es refereix directament a la marxa del Club, queda dins del que pot ser objecte del dret d'informació dels socis, en aquest cas dels actors, que tenen dret a sol·licitar-la.

Com a aspecte molt interessant de la Sentència, cal assenyalar que l'Audiència proposa la solució per a propers casos similars, fent referència a possibles perjudicis dels interessos socials. Diu la sentència el següent, emfatitzant que els Estatuts no poden oposar-se a normes legals preceptives,

> «L'únic límit que l'entitat demandada hagués pogut oposar a la sol·licitud d'informació hagués estat el previst en el mateix apartat tercer de l'article 22 de la Llei catalana d'associacions, que segons el seu parer proporcionar aquesta informació podria perjudicar els interessos de l'associació. Però en la contestació a la demanda res es diu en aquest sentit. És cert que en el fonament jurídic VIII es fa menció al precepte i a l'excepció legal, però es pretén fer valer aquesta última de forma inadequada per quant es remet a l' art. 24 dels Estatuts que considera aquesta informació matèria reservada. Com ja hem argumentat, els Estatuts no poden contradir normes legals preceptives, i el referit art. 22 de la Llei catalana d'associacions conté normes preceptives, ja que reconeix uns drets mínims dels associats. No hi cap amb caràcter general i a través dels Estatuts, negar aquest dret d'informació qualificant de reservada tota la informació que quedi al marge de la documentació posada a disposició dels compromissaris en ocasió d' una Assemblea General. L'excepció legal s'ha d'invocar en cada cas i indicant les raons per les quals es

> considera perjudicial, sense que en cap cas es pugui deduir d'una restricció estatutària del dret d'informació contrària a la Llei. Per tant, la demandada, per fer valer l'excepció de l'article 22, apartat tercer, hauria d'haver explicat per què subministrar la informació sol·licitada resulta perjudicial, i no ho ha fet».

La conclusió és contundent: el Club haurà de justificar aquells casos en què la negativa a proporcionar una informació al soci pugui perjudicar els interessos socials. En cas contrari, els Jutjats i Tribunals molt probablement donaran la raó al soci que demana exercir el seu dret.

La sentència aborda un altre tema interessant, habitualment polèmic als clubs esportius, com és la consulta dels llibres del Club. En aquest sentit, els magistrats aborden el tema de la manera següent:

> «L'apartat sisè del referit art. 22 de la Llei catalana d'associacions reconeix també com a dret mínim dels socis la consulta dels llibres de l'associació. I l'art. 24.1 de l'esmentada Llei imposa a l'associació, amb caràcter necessari, la portada d'un llibre d'actes. Consegüentment, els associats tenen dret a consultar aquest llibre, sens perjudici que aquesta consulta es faci en els termes o condicions que es prevegi estatutàriament o que disposi la Junta directiva, que mai podran ser tals que anul·lin el dret. En aquest cas, simplement s'ha negat aquest dret en contestar a la petició dels actors, argumentant que el sol·licitant coneix l'ocorregut a l'Assemblea per haver estat present».

L'Audiència no vincula l'assistència a una Assemblea amb el dret del soci a demanar vista del Llibre d'Actes del Club:

> «El dret d'accedir als llibres, en aquest cas el d'actes de les Assemblees, per conèixer el contingut exacte de l'aixecada amb motiu de l'assemblea celebrada el dia 22 d'agost de 2003 és general de qualsevol soci, al marge de si va assistir o no a tal Assemblea. La Junta directiva ve obligada a facilitar tal consulta, en la forma que estimi més oportuna, sense que en aquest apartat existeixi cap excusa legal, ja que difícilment es pot invocar el perjudici de la societat per l'exercici d'aquest dret de consulta».

6. CONCLUSIONS I RECOMANACIONS

La qüestió plantejada en aquest dictamen evidencia l'existència d'un delicat equilibri entre dues esferes normatives i pràctiques. D'una banda, hi ha fonaments jurídics que emparen la decisió d'un club com el FC Barcelona de no revelar determinada informació, especialment quan es tracta de dades que puguin qualificar-se com a secrets empresarials o que es troben protegits per clàusules de confidencialitat pactades en contractes privats. Aquestes figures compten amb cobertura en el Codi Civil (arts. 1255 i 1258), en la Llei 1/2019 de Secrets Empresarials, en la normativa de protecció de dades personals (RGPD i LOPDGDD) i, en els casos més greus, en el propi Codi Penal (arts. 197 i 199). La seva finalitat és preservar interessos legítims: l'avantatge competitiu, la bona fe contractual i la privacitat de les persones físiques implicades.

D'altra banda, no es pot obviar que també concorren arguments jurídics de pes per defensar el dret dels socis a demanar informació sobre la gestió del Club. Aquest dret té el seu fonament en la Llei Orgànica 1/2002, reguladora del Dret d'Associació (art. 21 b), en el Codi Civil de Catalunya (art. 323-4) i, amb major concreció, en els Estatuts del FC Barcelona, l'article 10 del qual reconeix expressament als socis la facultat de rebre informació, examinar documentació necessària per als acords de l'Assemblea i accedir a actes i resolucions dels òrgans de govern, amb certs límits. A més, la jurisprudència ha assenyalat que aquests drets no poden buidar-se de contingut i que correspon al Club justificar de manera suficient la negativa a subministrar informació, especialment quan aquesta és rellevant per al control democràtic de la gestió.

En conseqüència, tant la confidencialitat com la transparència troben recolzament en normes de rang legal i estatutari. La clau rau a articular un marc que permeti conciliar ambdues exigències, ponderant en cada cas si la informació demanada forma part de l'esfera de secret

empresarial i si la seva divulgació podria generar un perjudici greu al Club, o si, per contra, es tracta de dades necessàries per garantir la participació efectiva dels socis en la vida associativa i en el control de la gestió.

6.1 Conclusions

6.1.1 Naturalesa privada i límits legals de la transparència

El FC Barcelona, en tant que associació esportiva de caràcter privat, no es troba subjecte de forma general a les obligacions de publicitat activa de la Llei 19/2013 (LTBG), llevat que percebi ajuts o subvencions públiques superiors a 100.000 € anuals o quan el 40 % dels seus ingressos tinguin origen públic. A Catalunya, la Llei 19/2014 (LTCAT) amplia aquest marc en incloure també entitats que gestionin serveis públics o rebin subvencions. No obstant això, en cap d'aquests supòsits l'obligació s'estén a l'explicitació del contingut dels contractes privats celebrats amb patrocinadors, que romanen fora de l'àmbit de transparència *ex lege.* El club només està obligat a indicar a la pàgina web l'objecte, l'import i els eventuals resultats de la seva execució.

La Llei 39/2022, de l'Esport ha reforçat els principis d'integritat i bon govern, però no ha imposat obligacions directes de transparència activa als clubs professionals.

6.1.2 La normativa interna del FC Barcelona

Aquesta llacuna normativa ha estat coberta mitjançant l'autoregulació (codis ètics i portals de transparència voluntaris) i per les exigències de LaLiga i de la UEFA (controls financers, programes de compliance, *Financial Fair Play*). En aquest context, el FC Barcelona s'ha situat a l'avantguarda amb l'adopció d'un Codi Ètic (2021) i amb la publicació voluntària d'informació institucional i financera, configurant un model de transparència, encara que jurídicament no estigui obligat a revelar contractes privats com els de patrocini.

6.1.3 Confidencialitat, secret empresarial i prevalença del dret d' informació

El deure de confidencialitat contractual i la protecció dels secrets empresarials (arts. 1255 i 1258 CC, Llei 1/2019 de Secrets Empresarials, normativa de protecció de dades i arts. 197 i 199 CP) constitueixen fonaments jurídics sòlids que justifiquen que el Club preservi en reserva informació estratègica, econòmica o personal.

6.1.4 El dret d' informació dels socis

El dret d' informació dels socis està contemplat en els Estatuts del Club, però no és una competència absoluta. El dret dels socis troba empara en la normativa sobre associacions: l'article 21 b) de la LO 1/2002 reconeix als socis el dret a ser informats sobre la composició dels òrgans de govern, l'estat de comptes i el desenvolupament de l'activitat. L'art. 323-4 del Codi Civil de Catalunya confirma aquest dret en l'àmbit autonòmic; i l'art. 10 dels Estatuts del FCB el concreta en el pla intern. Aquests preceptes estableixen un dret mínim d'informació que no sempre podrà ser anul·lat per un pacte privat de confidencialitat. Per tant, en cas de conflicte, el deure de confidencialitat no pot sempre prevaler de forma absoluta davant el dret dels socis a rebre informació essencial per exercir la seva participació i control, sempre que aquesta informació sigui proporcionada a la finalitat perseguida i que s'adoptin mesures de protecció davant la difusió indiscriminada de dades sensibles o estratègiques. L'article 10 dels Estatuts del FC Barcelona reconeix als socis, en els seus apartats 6 a 8, el dret a rebre informació sobre qualsevol qüestió que els afecti com a socis, a disposar de la documentació necessària per als acords de l'Assemblea General i a accedir a les actes i acords de la Junta Directiva. Aquest reconeixement estatutari converteix el dret d'informació en una peça de la democràcia interna del Club. La jurisprudència, en particular la Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona de 22 de setembre de 2005, ha confirmat que el Club ha de justificar cas per cas qualsevol negativa, ja que altrament els tribunals podrien donar la raó als socis reclamants. Ara bé, totes aquestes obligacions que recauen sobre el club poden decaure en els casos en

què aquesta informació pugui perjudicar greument els interessos del Club, vulnerar la normativa de protecció de dades o contradir compromisos de confidencialitat.

6.1.5 El principi de proporcionalitat com a criteri rector

L'equilibri entre transparència i confidencialitat s'ha de resoldre conforme al principi de proporcionalitat. Ni l'opacitat absoluta ni la publicitat irrestricta són compatibles amb el marc jurídic vigent ni amb els valors de bon govern que el FC Barcelona proclama en el seu Codi Ètic. El Club ha de garantir als socis informació suficient, veraç i accessible perquè puguin exercir un control efectiu sobre la gestió i decidir amb coneixement a l'Assemblea, però sense posar en risc secrets empresarials, dades personals o la posició competitiva del Club ja que això pot produir danys rellevants als interessos del club i, per tant, també per als mateixos socis. En la mesura del possible, la solució adequada passa per habilitar mecanismes d'accés a informació en forma de resums, extractes o informes, que conciliïn el dret d'informació amb la necessitat de preservar la confidencialitat contractual i estratègica del club.

6.2 Recomanacions específiques al FC Barcelona

En el cas que els socis sol·licitin informació contractual completa —incloent-hi clàusules confidencials— el FC Barcelona pot i ha d'articular la seva negativa amb arguments jurídics sòlids. Aquests s'han de recolzar en normativa, jurisprudència i principis de bon govern, de manera que la denegació sigui legítima i estigui ben fundada.

6.2.1 Protecció del secret empresarial

Invocar la Llei 1/2019, de Secrets Empresarials (art. 1), que protegeix informació econòmica i estratègica el valor de la qual resideix precisament a ser reservada.

Acreditar que les clàusules de patrocini inclouen informació sensible (muntants exactes, bonus per rendiment, cessions de drets d'imatge, etc.), la revelació de les quals danyaria la posició negociadora del club en futurs contractes.

Argumentar que la divulgació permetria a competidors (altres clubs o patrocinadors) aprofitar indegudament aquesta informació, debilitant els avantatges competitius del FCB.

6.2.2 Confidencialitat contractual i bona fe

Basar-se en l' art. 1255 i 1258 del Codi Civil, que imposen el respecte a l'autonomia de la voluntat i al principi de bona fe.

Assenyalar que existeixen clàusules contractuals de confidencialitat subscrites amb empreses que obliguen el club a no revelar el contingut íntegre a tercers, inclosos els seus socis.

Advertir que la ruptura d'aquesta confidencialitat podria generar responsabilitat contractual, indemnitzacions per danys i perjudicis i fins i tot la pèrdua del patrocini, podent obligar el Club a exercir costoses accions legals en defensa dels seus drets i interessos legítims. La pèrdua d'un patrocini com el de Nike implicaria greus conseqüències per a l'estabilitat econòmica de l'entitat, recerca urgent de noves i costoses vies de finançament, i el Club, en futures negociacions amb tercers, partiria d'unes condicions possiblement desfavorables.

Recordar als socis sol·licitants de la informació confidencial que també han de procurar que l'estabilitat econòmica del Club pugui mantenir-se en condicions de competitivitat i que l'exercici d'un dret, com és el d'informació, no pot col·lisionar amb el dret de l'entitat a salvaguardar la seva posició estratègica en el sector i els seus comptes de resultats presents i futurs. En aquest context, tots els socis del FCB són coneixedors de les seves obligacions com a tals, recollides en l'article 11 dels Estatuts socials –en especial, les citades en els seus apartats 1, 2 i 4, sent el seu incompliment d'eventual retret disciplinari segons disposa el Capítol 7–.

6.2.3 Protecció de dades personals

Invocar el RGPD (art. 4.1) i la LOPDGDD, quan les clàusules continguin dades vinculades a persones físiques (per exemple, retribucions d'agents o bonus individuals d'esportistes vinculats al contracte).

Argumentar que revelar aquestes informacions violaria el deure de confidencialitat en matèria de dades personals, exposant el club a sancions de l' AEPD.

6.2.4 Jurisprudència sobre límits del dret d'informació

Recordar que, segons doctrina consolidada, el dret d'informació dels socis no és absolut. Es pot restringir quan s'acredita que la revelació genera un perjudici seriós a l'entitat.

Assenyalar que correspon al club provar de manera objectiva aquests perjudicis (p. ex. informes pericials sobre pèrdua de valor de mercat, risc reputacional, pèrdua de capacitat negociadora).

6.2.5 Argument de proporcionalitat

Utilitzar la línia argumentativa sobre l'equilibri entre drets de minoritaris i protecció d'interessos societaris. Defensar que el dret dels socis s'ha d' exercir de manera proporcional i raonable. És a dir, seria una estratègia intel·ligent reconèixer aquest dret dels socis, però acotar-lo. En aquesta línia, es pot oferir informació resumida o agregada sobre el contracte: la identitat del patrocinador (si no és pública ja), la durada de l'acord, l'àmbit i, en la mesura possible, les xifres globals involucrades o l'impacte econòmic per al club.

El club pot oferir informació resumida o agregada (muntants globals, durada del contracte, compromisos generals) sense necessitat d'entregar el text íntegre amb les seves clàusules més sensibles.

Aquesta via mostra voluntat de transparència sense comprometre els secrets contractuals.

6.2.6 Interès superior del club

Subratllar que revelar clàusules sensibles podria:

a) danyar la reputació del club si es malinterpreten xifres fora de context;

b) erosionar la seva posició negociadora en futurs patrocinis;

c) perjudicar indirectament tots els socis en debilitar els ingressos i l'estabilitat econòmica de l'entitat;

d) crear un precedent perillós.

En conclusió, des d'un punt de vista estratègic és recomanable no negar-se a un exercici de transparència, però acotant-lo. Així és convenient oferir una actitud de cooperació amb els socis en termes de transparència general, però salvaguardant les parts del contracte que per llei i per contracte han de romandre confidencials. Aquest equilibri no es recolza en un exercici d'arbitrarietat per part del club, sinó que troba una base en la normativa vigent: els socis tenen dret a conèixer i fiscalitzar la gestió (comptes clars, explicacions veraces), però el club té el dret i deure de protegir informació estratègica emparada per acords de confidencialitat, per la Llei de Secrets Empresarials i eventualment, les dades personals afectades. I com a últim recurs, el club ha d'apel·lar als danys que pugui deparar la revelació de la informació. D'aquesta manera, es presenta la negativa no com un acte d'opacitat, sinó com una protecció activa dels interessos del club i dels propis interessos col·lectius dels socis.

ANNEX: JURISPRUDÈNCIA SOBRE EL DRET D'INFORMACIÓ DEL SOCI, SECRET EMPRESARIAL I DEURE DE CONFIDENCIALITAT

Negació del dret d'informació del soci

En l'anterior apartat 5 relatiu al dret d'informació dels socis en un club esportiu, s'ha citat la Sentència de l'Audiència Provincial, Secció 15a de 22 de setembre de 2005, que afecta el Club i que resumeix perfectament en quins casos procedeix, i en quins no, facilitar informació a les persones associades. No obstant això, els nostres Jutjats i tribunals han conegut altres casos similars i, a continuació, se citen alguns exemples.

7.1.1. Sentència del Jutjat d'Instrucció número 30, de Barcelona, de 12 de desembre de 2011 (afecta també el Futbol Club Barcelona)

Alguns socis i exmembres de la junta directiva del Futbol Club Barcelona van impugnar els acords adoptats a l'Assemblea General ordinària del 16 d'octubre de 2010, qüestionant la validesa de l'aprovació dels comptes anuals de l'exercici 2009/2010 i l'acord d'exercici d'acció de responsabilitat contra la junta directiva sortint, al·legant vulneracions del dret d'informació, incompliments estatutaris i legals, i defectes en el procediment de l'assemblea. Es van desestimar les demandes i es van considerar vàlids els acords adoptats en l'Assemblea General ordinària, sense que s'apreciés vulneració de drets ni infracció legal o estatutària que justifiqués la seva nul·litat.

La decisió del Jutjat d'Instrucció es basava en el caràcter instrumental del dret d'informació respecte, entre altres qüestions, de la interpretació raonable i conforme als Estatuts del club i la normativa aplicable sobre la presentació i aprovació dels comptes anuals, la legitimitat del règim de majories aplicable per a l'aprovació de l'exercici de l'acció de responsabilitat, i la inexistència de prova fefaent que acrediti dol, culpa o negligència en la formulació dels comptes o en la conducta de la junta directiva sortint. En conseqüència, no va existir vulneració del dret d'informació dels socis.

7.1.2. Interlocutòria de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 8a, de 9 de setembre de 2021

En aquest cas diversos socis del Club Nàutic Bètol de Badalona van denunciar la Junta Directiva per suposadament negar-los el dret a consultar les actes de les reunions i els llibres de comptes, al·legant una denegació reiterada i prolongada del dret a la informació. Es plantejava si existia delicte de denegació del dret a la informació dels socis per part de la Junta Directiva del Club Nàutic Bètol conforme a l'article 293 del Codi Penal.

Pel Jutjat d'Instrucció número 2 de Badalona, amb data 6 de març de 2020 es va dictar interlocutòria en les Diligències Prèvies, per la qual es decidia la incoació de diligències prèvies i el seu sobreseïment provisional i arxiu de les actuacions en no aparèixer degudament justificada la perpetració del delicte que va donar lloc a la formació de la causa, dacord amb el que disposen els arts. 779.1.1 i 641.1 de la Llei d'Enjudiciament Criminal.

Segons afirmava la Sentència, el bé jurídic protegit són els drets dels socis (STS 650/2003) i la correcta aplicació i utilització del sistema que regeix el funcionament intern de les societats. La protecció s'avança al moment de la vulneració del dret del soci sense que es requereixi que aquesta vulneració de lloc a un acord o que causa un perjudici per al soci afectat i per això el delicte es consuma en el moment en què es produeix la mera denegació o l'impediment de l'exercici del dret (STS 1351/2009). Quant a la conducta típica consisteix a «negar o impedir» l'exercici del dret sense que sigui precís que aquesta negativa o impediment siguin reiterats o persistents en el temps (STS 650/2003 i STS 330/2013)

En tot cas, no n'hi ha prou que es posi algun obstacle o es dificulti a l'exercici del dret: hi ha d'haver un veritable impediment, o una denegació clara i manifesta. La STS 330/2013 va

denegar la concurrència del delicte en un supòsit de facilitació de documentació de forma incompleta, considerant que les demores, omissions o simples dificultats quedaven al marge del comportament típic, sense perjudici de la responsabilitat que procedís en l'àmbit mercantil.

L'Audiència no va considerar l'existència de l'esmentat delicte, confirmant el sobreseïment provisional i arxivament de les diligències. Va aplicar una interpretació restrictiva de l'article 293 del Codi Penal, assenyalant que per a l'existència del delicte hi ha d'haver una denegació clara i manifesta del dret, no meres dificultats o demores, i que en aquest cas la informació no va ser denegada, sinó que es va demanar que es fessin servir les lleres estatutàries per a la seva petició, per la qual cosa no hi ha indicis suficients per continuar amb la persecució penal.

7.1.3. Sentència de l'Audiència Provincial de les Illes Balears, Secció 3a, núm. 361/1997, de 22 de maig de 1997

En aquest cas, els demandants en la seva condició de socis numeraris de l'entitat «Club Nàutic S'Estanyol», associació esportiva regida pels seus Estatuts degudament aprovats, preocupats per determinats problemes que afectaven el club i no resolts per la llavors Junta Directiva, van interessar per conducte notarial del seu President del llibre de socis o llistat dels mateixos amb l'objecte de convocar una Assemblea Extraordinària per a la discussió i resolució d'aquests problemes, sol·licitud que els va ser denegada injustificadament pel President, vulnerant així els seus inqüestionables drets societaris pel que es van veure compel·lits a interposar la corresponent demanda. Jurídicament fonamentada en la Llei 13/1980, de 31 març, General de la Cultura Física i de l'Esport, Decret 24/1984, de 22 març, de la CAIB, sobre Constitució i Funcionament d'Associacions Esportives, articles 15, 25, 39 i 41 dels Estatuts privatius de l'associació i 1088 i ss. del Codi Civil. Van demanar que es declarés:

1r) Que els demandants, en la seva qualitat de socis de número del «Club Nàutic S'Estanyol», ostenten el dret, legalment i estatutàriament reconegut, a examinar el Llibre-Registre de Socis de l'esmentat club esportiu sense cap limitació quant al temps i ocasions que precisin per a això en dies i hores laborables durant les quals romanguin obertes les oficines d'aquesta associació i, en altre cas, durant l'horari laboral habitual o determinat normativament per a aquest tipus d'oficines; i

2n) Que l'associació demandada ve obligada, per mitjà del seu representant legal, el també demandat senyor Antonio G.T., en la seva condició de President de la Junta Directiva de l'esmentat Club, o per qualsevol altre que fos nomenat en l'esmentat càrrec amb posterioritat, o per la persona en la qual aquest delegués, a exhibir els actors, individualment o conjuntament, l'esmentat Llibre-Registre de Socis de l'esmentada entitat en el mode i temps detallats en l'apartat anterior, permetent-los examinar l'esmentat document societari i recaptar còpia o fotocòpia del mateix o transcripció del seu contingut.

Va afirmar l'Audiència que el dret d'informació, constitucionalment reconegut (article 20 CE), «es manifesta tant en el camp del dret que regula les societats en sentit ampli, civils i mercantils, com en les agrupacions voluntàries de persones, amb o sense ànim de lucre, sempre que en aquesta organització es produeixi la relació jurídica–privada que genera el dret d'informació, que neix entre qui té aquesta informació –generalment, l'òrgan d'administració– i els qui en tenen necessitat per a la tutela dels seus interessos i, en especial, per contribuir a formar la voluntat social o orgànica de l'entitat. Així en el camp del dret societari es reconeix el dret d'informació del soci en l'article 133 del CCom en la societat col·lectiva, en la comanditària simple en l'article 150 de l'indicat Cos Legal, en els articles 51 i 86 en la de responsabilitat limitada, i en les anònimes en els articles 48.d) i 112; dret d'informació reconegut per la doctrina jurisprudencial com a «consubstancial i irrevocable, de contingut mínim inderogable, irrenunciable, intransmissible i inescindible de l'acció», a fi

d'aconseguir l'equilibri necessari entre interessos del soci de conèixer la marxa de la societat i el de la pròpia societat que ha de subministrar la informació de preservar els seus secrets empresarials i la no pertorbació de la seva marxa o gestió».

Afegeix que «en el concret camp de les associacions esportives, en què se situa el club demandat, el Decret 24/1994, de 22 març, sobre Constitució i Funcionament d'Associacions Esportives en l'àmbit d'aquesta Comunitat Autònoma, regulador del seu funcionament i del contingut mínim dels seus Estatuts ajustats als principis democràtics, estableix que el règim documental de l'associació comprendrà, com a mínim, el Llibre de Registre de Socis i els d'Actes i Comptabilitat (article 4, h), havent de constar en el primer els seus noms i cognoms, document nacional d'identitat, professió i, si s'escau, càrrec de representació, govern o administració que exerceixin en el si del club, així com les dates d'altes i baixes; havent de reconèixer aquells a l'associat, entre d'altres, el dret a conèixer les activitats de l'associació i examinar la documentació i expressar lliurement les seves opinions en el si de l'associació, sota el principi d'igualtat de tots els associats (article 6); dret d'informació que específicament es recull i reconeix els socis de número a l'article 15 dels Estatuts del club degudament aprovats.

Doncs bé de la normativa general i de l'específica que regula el funcionament de l'associació esportiva demandada, no sembla que hi hagi dubte raonable sobre el dret dels demandants a accedir al Llibre-Registre de socis per tal de conèixer els integrants de l'associació, càrrecs que ocupen i les seves circumstàncies personals –l'article 55.3 de la LSA expressament ho contempla–, per poder-s'hi adreçar exposant-los la problemàtica social que des del seu punt de vista afecta la bona marxa del club per tal d'aconseguir formar una voluntat orgànica de l'entitat orgànica per a la seva resolució, que en el cas d'actuacions sorgeix de les diferències existents entre els associats respecte a les obres d'ampliació dels llocs d'amarratge del club nàutic; i de cap manera es pugui entendre circumscrit aquest dret a determinar el «quorum» necessari per legitimar la convocatòria d'Assemblea Extraordinària, com s'afirma en la sentència d'instància, la qual cosa comporta l'estimació del recurs formulat pels demandants en el sentit que el dret d'informació reclamat se'ls ha de concedir en l'extensió interessada en el suplico de la demanda».

Els demandats recurrents, únicament van reiterar com a motiu d'impugnació que l'accés al Llibre Registre de socis i recaptar-ne còpia o fotocòpia o transcripció del seu contingut, afecta el dret a la intimitat dels associats. La tesi no es comparteix per l'Audiència ja que, a banda que no concreta en què consisteix la vulneració del dret personalíssim a la intimitat i que la negativa obeeix a obstaculitzar el dret dels socis dissidents, la noció d'intimitat o vida privada que es tutela constitucionalment se circumscriu a l'àmbit més pròxim de la personalitat, que no es veu afectada per fet que el si d'una organització privada de caràcter merament esportiu i de voluntària afiliació, uns socis desitgin conèixer les circumstàncies personals del conjunt que la integren per tal d'exposar-los el seu personal punt de vista sobre la problemàtica que afecta la mateixa i dins l'estricte àmbit de l'associació; sense perjudici que si fessin mal ús de la informació, la persona afectada pugui posar en marxa els mecanismes legals per veure reparat el seu dret.

7.1.4. Sentència de l'Audiència Provincial de Guipúscoa, Secció 3a, d'1 d'abril de 2015

En aquesta ocasió, tres socis del Club ANTIGUOKO KIROL ELKARTEA van impugnar la validesa de l'assemblea general ordinària del 7 de novembre de 2013 i els seus acords, al·legant que se'ls va negar el dret a la informació sobre els punts de l'ordre del dia, mentre que el club va facilitar la documentació sol·licitada de forma individual i limitada als temes a tractar. La qüestió plantejada era si s'havia de declarar la nul·litat de l'assemblea general ordinària d'ANTIGUOKO KIROL ELKARTEA i dels acords adoptats per vulneració del dret d'informació dels socis demandants.

El Club ANTIGUOKO KIROL ELKARTEA va posar a disposició personal dels socis demandants, els quals van ser citats expressament per a això, la documentació comptable corresponent als punts concrets de l'ordre del dia de l'assemblea general, cenyint-se amb això al prescrit en l'article 22 paràgraf quart del Decret 163/2010, de 22 de juny i a l'article 21 article 21 dels Estatuts del Club.

L'Audiència es va apreciar vulneració del dret d' informació dels socis demandants, procedint a l'estimació del recurs i, en conseqüència, a la revocació de la sentència.

7.1.5. Sentència de l'Audiència Provincial de Castelló, Secció 1a, de 14 de juny de 2010

Un soci d'un club de golf va presentar demanda contra l'entitat demanant informació comptable i qüestionant la fidelitat de la comptabilitat del club. La qüestió plantejada era si procedia limitar el dret a la informació del soci en una associació civil si s'ha demostrat que la comptabilitat del club reflecteix fidelment la seva situació patrimonial. Es considera que el dret a la informació del soci s'ha d'interpretar de forma raonable i que la comptabilitat del club reflecteix fidelment la seva situació patrimonial; no procedeix estimar la demanda ni modificar la valoració probatòria, encara que es revoca parcialment la sentència quant a les costes processals.

El tribunal aplica la doctrina jurisprudencial que limita el dret a la informació per evitar obstrucció a l'activitat social, conforme a sentències del Tribunal Suprem (31 de juliol de 2002, 4 d'octubre de 2005), i valora la prova conforme a criteris de lògica i raonabilitat, rebutjant l'existència d'error en la valoració probatòria malgrat discrepàncies aparents en informes pericials.

7.1.6. Sentència de l'Audiència Provincial de Girona, Secció 1a, de 25 de novembre de 2011

En aquest supòsit, l'Audiència de Girona considera que quan en una associació es vulnera el dret d'informació dels socis, en no facilitar l'auditoria de comptes en temps i forma i en no especificar en la convocatòria de la Junta General Extraordinària les modificacions estatutàries proposades, es produeix la nul·litat dels acords adoptats en aquestes juntes, doncs s'impedeix als socis exercir el seu dret de vot amb ple coneixement i s'afecta el dret fonamental a la informació.

L'Audiència dóna la raó als socis demandants en considerar que es va vulnerar el seu dret fonamental a la informació, tant pel lliurament tardant i insuficient de l'auditoria comptable com per la manca d'especificació en la convocatòria de la Junta General Extraordinària respecte a la supressió del bonus social. Es reconeix que la informació incompleta va impedir als socis exercir el seu dret de vot amb coneixement ple, afectant la validesa dels acords adoptats. Així mateix, es rebutja l'argument que la majoria de socis va votar favorablement sense conèixer la modificació, ja que el respecte a les majories requereix el compliment previ de les formalitats legals. Per tant, s'estima el recurs d'apel·lació, revocant la sentència de primera instància, declarant la nul·litat de l'acord de la Junta General Ordinària sobre l'aprovació dels comptes i la nul·litat plena de la Junta General Extraordinària, ordenant la cancel·lació de la modificació estatutària registrada. La decisió implica un canvi respecte a la sentència inicial, reforçant la protecció del dret d'informació i l'exigència de formalitats en convocatòries.

Es fonamenta en els articles 14 i 21.b) de la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, Reguladora del Dret d'Associació, que estableixen el dret dels socis a ser informats i a accedir a la documentació comptable i de gestió; a l'article 16 de la mateixa llei que exigeix convocatòria específica per a modificacions estatutàries; i en la jurisprudència del Tribunal Suprem que reconeix el dret d'informació com a inderogable, irrenunciable i fonamental per al soci, així com la nul·litat d'acords adoptats amb vulneració d'aquest dret.

La sentència destaca la importància de garantir el dret d'informació dels socis en associacions, especialment en el lliurament oportú i complet d'auditories i en la precisió de les convocatòries per a modificacions estatutàries, subratllant que la manca d'aquestes garanties comporta la nul·litat dels acords adoptats, fins i tot quan existeixi majoria favorable, reforçant així la protecció dels drets fonamentals dels associats.

7.1.7. Sentència de l'Audiència Provincial de Jaén, Secció 2a, 10 de maig de 2010

En aquesta ocasió, lAudiència va considerar quant a la infracció del dret d'informació dels socis d'un club esportiu de caça, en no haver-se'ls facilitat liquidació d'ingressos i despeses de l'últim trimestre de 2008 i proposta de pressupost per a 2009, que estant aquests punts inclosos en l'ordre del dia de la convocatòria de l'assemblea general de 20 de febrer de 2009 per a la seva aprovació el no lliurament de tal documentació ni amb caràcter previ a l'assemblea ni en la mateixa, constitueix una vulneració del dret del soci a ser informat de les activitats de l'entitat i especialment de la gestió i administració (art. 11.2 c) dels Estatuts del Club Esportiu de Caça i de manera genèrica l'art. 21.1 b) i c) de la L.O. 1/2002 de 22 de març d'Associacions), sent anul·lables aquests acords.

El secretari del Club esportiu va reconèixer que no es va subministrar als socis cap tipus d'informació amb la convocatòria d'assemblea ni tampoc es va lliurar tal documentació relativa als comptes i pressupostos durant la mateixa, admetent que només es va exposar pel President de forma verbal les xifres globals d'ingressos i despeses, comunicant-se als socis que podrien acudir a la seu del Club per examinar la documentació. I fins i tot, amb posterioritat a la celebració de l'assemblea es va vulnerar tal dret en haver-se fet cas omís al requeriment notarial efectuat amb data 11 de març de 2009 per a lliurament de les actes de l'Assemblea General Extraordinària de 7 de novembre de 2008, de la Junta Directiva de 3 de desembre de 2008 i de l'Assemblea General Ordinària de 20 de febrer de 2009. Amb els mitjans probatoris aportats, queda més que provada la vulneració del dret d'informació i la conseqüent anul·labilitat dels acords assolits.

7.1.8. Sentència de l'Audiència Provincial de Navarra, de 14 de desembre de 2006

En aquest cas, s'impugnen les juntes generals ordinària i extraordinària del Club de Tennis de Pamplona celebrades el 22 de juny de 2005 per presumpta vulneració del dret d'informació dels socis i nul·litat dels acords adoptats. La qüestió plantejada era si és procedent declarar la nul·litat de les juntes generals del Club per vulneració del dret d'informació dels socis i manca d'accés adequat a la documentació rellevant.

L'Audiència va considerar procedent declarar la nul·litat de les juntes generals per vulneració del dret d'informació dels socis, confirmant la sentència de primera instància. La Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del dret d'associació, i el Decret Foral 80/2003, de 14 d'abril, regulador de les entitats esportives, estableixen el dret dels socis a accedir a la documentació rellevant a través dels òrgans de representació, sense limitació temporal per a l'exercici d'aquest dret. La informació facilitada mitjançant certificacions va ser insuficient per garantir el dret a la informació, afectant el correcte exercici del dret de vot, la qual cosa justifica la nul·litat dels acords adoptats en les juntes impugnades. A més, no resulta aplicable la normativa societària citada per la part apel·lant, ni el termini de caducitat de quaranta dies previst a l'article 40 de la Llei Orgànica 1/2002 per a impugnació d'acords contraris a estatuts, atès que la impugnació es basa en la nul·litat per vulneració de drets fonamentals dels socis.

7.2. Difusió de secrets d'empresa

7.2.1. Sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona, Secció 8a, de 26 de gener de 2024

En aquesta ocasió, es tracta d'un supòsit federatiu que considerem aplicable en part al cas d'un club esportiu, sobre possibles delictes de revelació de secrets i vulneració del secret empresarial. La Interlocutòria impugnada del Jutjat d'Instrucció número 19 de Barcelona, de

26 d'abril de 2023, inadmet la querella per presumptes delictes contra la intimitat, de descobriment i revelació de secrets, de l'article 197.3 i 197.6, en relació amb l'article 197.1 i 197.2 del Codi Penal, i delicte de descobriment i revelació de secrets d'empresa de l'art. 278 i/o 279 del Codi Penal que la querellant, la Federació Catalana de Futbol, atribueix al querellat, Fèlix, qui fos vocal de la junta directiva de l'entitat entre el 13 de setembre de 2018 fins al 27 d'abril de 2022, data en què va presentar la renúncia.

Conclou la Ilma. Magistrada Instructora que els fets continguts en la querella no revesteixen caràcters d'infracció criminal en atribuir-se al querellat la gravació d'una conversa en la qual ell mateix participava, no de tercers, i que no es pot considerar que es tingués el seu contingut caràcter de secret d'empresa, en considerar que no és una empresa pròpiament dita ni aquesta informació té un valor comercial. Per tot això, entén que els fets no són constitutius d'infracció criminal.

La representació processal querellant s'alça contra aquesta resolució i, després d'exposar la qüestió fàctica, considera, d'una banda, que si bé les gravacions de converses per qui participa en la conversa són vàlides també presenten excepcions com seria el cas que indueix la resta a realitzar confessions o afirmacions de forma torticera i, d'altra banda, que existeixen indicis de la comissió de delicte, almenys pel que fa a la revelació de secrets empresarials, de l'art. 278 del Codi Penal, en apoderar-se d'un secret d'empresa i difondre'l per mitjans de comunicació, considerant que la Federació és una entitat privada amb funcions públiques delegades i que existeix el deure de confidencialitat i que la seva difusió implica, en tot cas, seria constitutiva de delicte. Per tot això, considera vulnerat el dret a la tutela judicial efectiva, per la qual cosa procedeix l'estimació del recurs i l'admissió a tràmit de la querella.

La Federació va entendre que s'havia produït un incompliment flagrant del deure de reserva subscrit i havent-se sotmès el vocal directiu al Codi Ètic de l'entitat, amb l'enregistrament d'una conversa mantinguda durant un àpat pel querellat amb el President de l'entitat i el Director General, en relació a les eleccions dels representants dels treballadors a la Delegació Territorial de Tarragona i la difusió del seu contingut als mitjans de comunicació.

Pel que fa al contingut, s'incideix per la querellant que és de caràcter personal i professional, referint-se en la querella que en aquesta conversa s'al·ludeix a treballadors de la Federació amb nom i cognoms, al comitè d'àrbitres, la selecció dels diferents perfils per a les competicions i la problemàtica de trobar nous membres, així com qüestions d'ordre estrictament intern i referit a persones concretes de l'entitat, considerant que quan s'efectua pel President de la Federació l'afirmació que queda clar, a criteri del querellant, que la conversa obeïa a una qüestió purament interna, afectant fins i tot la intimitat de les persones individuals referides.

Pel que fa a la difusió, es considera vulnerat el deure de sigil i que va venir motivat per aconseguir un rèdit electoral a costa del dany reputacional a l'entitat i els seus membres, com revela que es presentés el querellat a les eleccions en candidatura diferent de l'actual junta directiva, el passat 13 de febrer de 2023, essent pocs dies abans quan procedeix a la difusió d' aquestes converses.

La Magistrada Instructora repara, en principi, en la validesa duna gravació d'una conversa sempre que s'efectuï per un dels intervinents en la mateixa. Efectivament, qui grava una conversa d'un altre amb un tercer –si el que grava no és part integrant de la conversa–, podria atemptar contra el secret de les comunicacions consagrat en l'article 18.3 CE i fins i tot incórrer en la comissió del tipus de la revelació de secrets previst en l'art. 197.1 CP. Per contra, qui grava una conversa amb un altre –si el que grava és part integrant de la conversa, no vulneraria l'esmentat precepte constitucional ni tampoc incorreria en la comissió del delicte esmentat. En aquest sentit es pronuncia el Tribunal Suprem a la STS 104/2019 de 27

de febrer: «(...) Com a conclusió, doncs, s'ha d'afirmar que no constitueix cap contravenció del secret de les comunicacions la conducta de l'interlocutor en la conversa que grava aquesta (que grava també, per tant, les seves pròpies manifestacions personals, com adverteix el Ministeri Fiscal en el seu escrit d'al·legacions) (...)».

Així mateix, la referida sentència cita resolucions molt rellevants: «(...) Les SSTS 2008/2006, de 2 de febrer o 682/2011 de 24 de juny estableixen el següent: "(...) s'al·lega que la gravació de la conversa mantinguda entre víctima i acusat ha sigut obtinguda amb vulneració de drets fonamentals atès que un dels interlocutors desconeixia que estava sent gravada, per la qual cosa no va tenir opció d'impedir aquesta gravació, protegir la seva intimitat i fer valer el seu dret al secret de les comunicacions. (...) La jurisprudència ha assenyalat que la gravació que un particular faci de les seves pròpies converses, telefòniques o d'una altra índole, no suposen l'atemptat al secret de les comunicacions STS 28-10-2009, nº 1051/2009 (RJ 2009, 7809). I igualment ha precisat la STS 25-5-2004, nº 684/2004 (RJ 2005, 4093) que les cintes gravades no infringeixen cap dret, en particular l'art. 18.3 CE, havent de distinguir entre gravar una conversa d'altres i gravar una conversa amb altres (…)". El Tribunal Suprem a la STS 2081/2001 de 9 de novembre, estableix: "(...) el secret de les comunicacions es vulnera quan un tercer no autoritzat interfereix i arriba a conèixer el contingut de les que mantenen altres persones, no quan un dels comunicants es limita a perpetuar, mitjançant gravació mecànica, el missatge emès per l'altre. (...)».

Per la seva banda, el Tribunal Constitucional en la STC 56/2003, 24 de març, exclou tota lesió de rellevància constitucional derivada d'una gravació. En el nostre cas, la gravació a què es refereix la querella ha estat realitzada, en teoria, pel querellat, en mantenir una conversa presencial amb els dos intervinents pertanyents a la Federació.

Assegut l'anterior, l'Audiència considera que el gruix de la querella i del recurs d'apel·lació interposat contra la decisió inadmissòria se centra en l'atribució d'un delicte de descobriment i revelació de secrets d'empresa, en considerar que en aquesta conversa es van tractar el que ve a conformar «secrets d'empresa» i que van ser difosos per qui tenia obligació de guardar reserva, per la qual cosa la conducta s'incardinaria en l'article 278 del Codi Penal i/o en un delicte de l'article 279 del Codi Penal.

«Convé fer algunes consideracions prèvies a l'abordar la qüestió sotmesa a aquesta Sala. Els delictes recollits en els articles 278 a 280 del Codi Penal són els denominats d'«espionatge industrial» i el bé jurídic protegit dels quals es refereix a la «competència lleial entre empreses». Així, el Tribunal Suprem, a l'hora de determinar l'abast del que s'ha d'entendre per secrets d'empresa, refereix que «s'han de considerar secrets d'empresa els propis de l'activitat empresarial, que de ser coneguts contra la voluntat de l'empresa, poden afectar la seva capacitat competitiva» (STS 285/2008, de 12 de maig).

És a dir, amb independència de la naturalesa jurídica que s'hagi d'atribuir a la Federació Catalana de Futbol, podent ser considerada una entitat privada d'utilitat pública, com assumeix la recurrent en contra del criteri de l'Instructor de no considerar-la com una empresa, el cert que el legislador i la doctrina legal sentin el nucli en aquelles dades que puguin afectar la capacitat competitiva de l'empresa en tant que el que es pretén és garantir una competència honesta pel bon funcionament del mercat i evitar causar un perjudici directe als consumidors, la qual cosa no pot resultar, a priori, extrapolable a la querellant que es regeix, principalment, per la promoció de l'esport i no per l'afany de lucre, de conformitat amb l'article 17 del Decret legislatiu 1/2000, de 31 de juliol, pel qual s'aprova el Text únic de la Llei de l'Esport de Catalunya i art. 38 del Decret 58/2010, de 4 de maig, d'entitats esportives a Catalunya (en consonància amb l'art. 43 de la Llei de l'Esport, 39/2022, de 30 de desembre).

En tot cas, s'afirma per la querellant la difusió per part del querellat del que entén per secrets d'empresa, partint de l'afirmació del President de la Federació llavors en aquest àpat

(«nosaltres com a empresa estem defensant els interessos de l'empresa»), a saber: «s'estava discutint la situació "empresarial" d'eleccions del lloc de representant dels treballadors»; «assumpte concernent a l'àmbit privat i funcionament de l'entitat, amb detalls sensibles relatius al procés d'eleccions»; «qüestió interna de la corporació»; etc.).

En el recurs d'apel·lació interposat, a banda de les al·lusions genèriques al contingut del suposadament tractat en aquesta conversa literalment reproduïdes anteriorment, s'introdueix: «assumptes empresarials»; «temes absolutament sensibles i confidencials»; «secrets d'una entitat».

Doncs bé, s'ha de concloure que la querella interposada i el recurs d'apel·lació no determinen, ni tan sols mínimament, quina informació concreta i específica, més enllà de les al·legacions genèriques referides, s'hagués difós pel querellat que pogués integrar el que entén la part com a secrets d'empresa. Partint d'aquesta realitat, les al·lusions genèriques als temes tractats no poden, *ab initio*, incardinar-se en informació que reuneixi els requisits fixats per la doctrina del Tribunal Suprem per ser, si vulgui indiciàriament, considerada com un secret d'empresa.

El Tribunal Suprem s'ha pronunciat al respecte des de la magistral sentència del Tribunal Suprem de data 12 de maig de 2008, glossada per altres més recents com la Sentència de data 20 de desembre de 2018. Aquesta Sentència, tractant de definir el concepte de «secret d'empresa» acudeix a una concepció funcional-pràctica, havent de considerar secrets d'empresa els propis de l'activitat empresarial, que, de ser coneguts contra la voluntat de l'empresa, poden afectar la seva capacitat competitiva. Així, seran notes característiques: a) la confidencialitat (doncs es vol mantenir sota reserva); b) l'exclusivitat (en quant propi d'una empresa); c) el valor econòmic (avantatge o rendibilitat econòmica); d) (l'activitat ha de ser legal per a la seva protecció).

El seu fonament es troba en la lleialtat que han de guardar els qui coneguin el secret, per la seva relació legal o contractual amb l'empresa, ja que el bé específicament tutelat consistirà en la competència lleial entre les empreses. I el seu contingut sol entendre's integrat, pels secrets de naturalesa tècnic industrial (objecte o gir d'empresa); els d'ordre comercial i els organitzatius (com les qüestions laborals, de funcionament i plans de l'empresa).

Arribats a aquest punt, el contingut de la informació a què es refereix la querella no tindria cabuda indiciàriament en el secret d'empresa, a la llum de la doctrina del Tribunal Suprem, tenint en compte que de l'actuat no es desprèn que fos accessible públicament i contingués un valor empresarial, real o potencial, i pogués haver afectat la capacitat competitiva de l'entitat, sense que es pugui considerar que s'hagués incomplert tampoc el deure de reserva quan ni tan sols es determina quina és la informació exclusiva de l'empresa, no coneguda per tercers, que obligués el querellat a mantenir el secret que ell precisament coneix per la seva relació concreta amb l'entitat (STS núm. 864/2008, de 16 de desembre).

El contingut temàtic de la conversa al qual s'al·ludeix en la querella i en el recurs no es pot incardinar *ab initio* en el que el Tribunal Suprem entén per secrets d'empresa, des de la perspectiva de l'article 278 i 279 del Codi Penal, davant l'absència de quina informació concreta es va tractar, si era informació «exclusiva» de l'entitat i si el seu contingut tenia un valor empresarial que afectés la seva capacitat competitiva al mercat, sent això últim ja descartable, com assenyalava la Magistrada a quo, d'acord amb les disposicions legals en què en la naturalesa jurídica de la federació no va lligada a l'ànim de lucre.

Per tant, la projecció de la doctrina constitucional i jurisprudencial al cas que se'ns sotmet a Alçada conduiria inexorablement a desestimar el motiu de recurs que ens ocupa doncs n'hi ha prou d'examinar la Interlocutòria d'inadmissió de la querella que ve apel·lada per advertir que s'hi expressa amb suficiència i encert les raons que porten a concloure a la Magistrada Instructora que els fets denunciats no revesteixen caràcters d'il·lícit penal, pel que hem

d'entendre penjat el dret a la tutela judicial efectiva, que, per obvi que resulti ressaltar-lo, no comprèn ni el dret incondicionat a l'obertura del procediment penal, amb l'adopció de diligències, ni tampoc el dictat d'una resolució que sigui conforme amb els interessos de la part denunciant, sinó només el dictat d'una resolució fundada en Dret. En conseqüència, la Sala entén que la decisió judicial d'instància està justificada i atén l'anàlisi del que constitueix la querella i la documentació adjunta, sense que s'endevini matís delictiu justificador de la iniciació d'un procés penal en esbrinament d'uns fets que no projectarien a priori el perfil delictiu obligat per donar lloc a una causa penal».

7.3. Incompliment del deure de confidencialitat

7.3.1. Sentència del Tribunal Suprem, de 22 de novembre de 2019 (rec. 344/2018)

Afirma que la publicació d'informació reservada o confidencial per part d'òrgans privats, sense autorització, vulnera principis constitucionals i normatives sobre protecció de dades i confidencialitat, podent donar lloc a responsabilitats disciplinàries i civils. El deure de confidencialitat implica un reconeixement implícit d'incompliment quan l'organització, després de divulgar informació reservada, posteriorment la retira o es retracta públicament, la qual cosa equival a acceptar que la publicació va ser irregular o sense justificació suficient.

7.3.2. Sentència del Tribunal Suprem, de 26 de juny de 2018 (rec. 524/2016)

Considera que la publicació d'informació reservada o confidencial, sense autorització i sense que existeixi un interès públic que justifiqui aquesta divulgació, constitueix una vulneració de drets constitucionals proteccionistes de dades i de confidencialitat podent generar responsabilitat dels qui les realitzen. La retractació o retirada posterior de la publicació en situacions en què es reconeix que la divulgació va ser injustificada reforça el caràcter il·lícit de l'acció i la seva responsabilitat derivada.

7.3.3. Interlocutòria del Tribunal Constitucional, de 12 de febrer de 2021 (rec. 987/2020)

Afirma que la divulgació d'informació reservada o confidencial sense autorització vulnera drets constitucionals com el dret a la protecció de dades, a l'honor i a la privacitat, i pot ser sancionada tant en via administrativa com judicial.

NORMATIVA

Estatal

Constitució Espanyola, de 27 de desembre de 1978.

Art. 22 (dret d'associació)
Art. 38 (llibertat d'empresa)

Codi Civil espanyol. Reial Decret de 24 de juliol de 1889.

Art. 1255 (autonomia de la voluntat).
Art. 1258 (bona fe contractual).

Codi Penal espanyol. Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre.

Art. 197 (descobriment i revelació de secrets).
Art. 199 (secret professional).

Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació.

Art. 5.1 (personalitat jurídica i capacitat d'obrar).
Art. 21 (drets dels associats)

Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD).

Llei 3/1991, de 10 de gener, de Competència Deslleial.

Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Art. 3.b) (àmbit subjectiu: entitats privades que reben fons públics).
Art. 5 (dret d'accés a la informació pública).
Art. 8.1.c (informació econòmica i pressupostària).

Llei 1/2019, de 20 de febrer, de Secrets Empresarials.

Art. 1 (definició de secret empresarial).

Llei 39/2022, de 30 de desembre, de l'Esport.

Art. 45 (definició de clubs esportius).

Arts. 59–61 (principis de bon govern i transparència de federacions i lligues professionals).

Reial Decret 1835/1991, de 20 de desembre, sobre Federacions esportives espanyoles i Registre d'Associacions Esportives.

Art. 13.1 (definició de clubs esportius).
Art. 14.1 (obligació d'inscripció en el Registre d'Associacions Esportives).

Unió Europea (UE)

Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril de 2016, General de Protecció de Dades (RGPD). Art. 4.1 (definició de dada personal).

Autonòmica (Catalunya)

Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Art. 3.1.b (àmbit subjectiu: entitats privades que presten serveis o funcions públiques).
Art. 3.4 (obligacions de transparència a determinades entitats privades).
Art. 6 (obligacions de transparència).
Art. 8 (informació subjecta a publicitat).
Art. 13 (catàleg ampliat d'informació a publicar).

Decret llei 1/2017, de 14 de febrer, de creació i regulació del Registre de Grups d'Interès de Catalunya.

Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública.

Art. 9 (entitats privades responsables d'obligacions de transparència activa).
Art. 10 (contingut de la transparència activa).

Normativa interna del FC Barcelona

Estatuts del Futbol Club Barcelona.

Art. 1 (naturalesa jurídica del club).
Art. 10 (drets dels socis).
Art. 11 (deures dels socis).
Art. 10.8 (límit al dret d'informació dels socis quan causi perjudici al club).

Codi Ètic del FC Barcelona. (2021).

Principi de transparència (p. 5 del document).

Protocol de compliment i canal ètic.

Política de protecció a la infància.

Memòria anual (club i fundació).

Codis per a proveïdors i col·laboradors

RESOLUCIONS

GAIP (2022). Resolució 1043/2022, de 23 de desembre (Exp. 692/2022). Oficina Antifrau de Catalunya. Disponible a: www.gaip.cat

DOCTRINA

Amoedo, J. D. (2014). Conseqüències legals i econòmiques de la Llei de Transparència per a empreses privades que produeixen serveis públics o que tenen contractes amb el sector públic. *Transparència Internacional Espanya*. URL: https://transparencia.org.es/wp-content/uploads/2016/10/consecuencias_legales_ley_transparencia.pdf

Fernández Ramos. (2024). La transparència de les entitats privades beneficiàries de fons públics. Recuperat 9 d'octubre de 2025, de https://laadministracionaldia.inap.es/noticia.asp?id=1515978

García Muñoz, O. (2022), "Els deures de transparència pública de subjectes privats en el règim jurídic vigent a Catalunya", Revista Espanyola de la Transparència, núm.

Guichot, E. (Coord.) (2014). *Transparència, Accés a la Informació Pública i Bon Govern. Estudi de la Llei 19/2013, de 9 de desembre.* Tecnos.

Latorre Martínez, J. (2021). La transparència i l'accés a la informació en les Entitats Esportives. En *Dret esportiu*. Tirant lo Blanc.

Lizcano, J. (2013): El valor de la transparència en les institucions públiques i les empreses. *Revista de Comptabilitat i Direcció*, vol. 16.

Pérez Triviño, J. L. (2018). La publicitat activa de les federacions esportives segons la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. *Revista Espanyola de Dret Esportiu,* vol. 42.

Pérez Triviño, J. L. (2019). La «governança» en l'avantprojecte de llei de l'esport. *Iusport*. URL: https://iusport.com/archive/79716/la-gobernanza-en-el-anteproyecto-de-ley-del-deporte

Pérez Triviño, J. L. (2022). La governança dels clubs esportius. En *Guia jurídica de clubs esportius*. Aranzadi-Thomson Reuters.

Pérez Triviño, J. L., & Gutiérrez, D. (2023). El bon govern a la llei 39/2020, de l'esport. En J. L. Pérez Triviño & I. Aguiar (Eds.), *Comentaris crítics a la llei 39/2022, de l'esport*. Ed. Hexis.

Suñol Lucea, A. (2009). *El secret empresarial. Un estudi de l'article 13 de la Llei de Competència Deslleial*. Civitas-Thomson Reuters.